

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Ὁ Τιμόθεε, τὴν παρακαταθήκην φύλαξον, ἐκτρεπόμενος τὰς βεβήλους κενοφωνίας καὶ ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως, ἦν τινες ἐπαγγελλόμενοι περὶ τὴν πίστιν ἠστόχησαν (Α΄ Τιμ. ζ΄ 20-21)

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ • ΜΑΪΟΣ – ΙΟΥΝΙΟΣ 2004 • ΤΕΥΧΟΣ 36

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀνεξάντλητα τὰ ἀποθέματα τῆς Ρωμοσύνης.....	σελ. 1
Ἀπολογισμός ζημιῶν.....	σελ. 2
Ἀνθρωποκεντρικὴ θεώρηση τῶν προβλημάτων τοῦ ἀνθρώπου	σελ. 3
Ἐθνικὴ Ἑλλάδος, γειά σου	σελ. 7
Ἐναλλακτικὲς «θεραπευτικὲς» μέθοδοι (Μέρος Β΄).....	σελ. 9
Βιβλιοπαρουσίαση.....	σελ. 13
Ἐπιστολὲς ἀναγνώστων.....	σελ. 16
Εἰδήσεις καὶ Σχόλια	σελ. 20

ΑΝΕΞΑΝΤΛΗΤΑ ΤΑ ΑΠΟΘΕΜΑΤΑ ΤΗΣ ΡΩΜΙΟΣΥΝΗΣ

Τό σημαντικότερο γεγονός τοῦ διμήνου πού σχολιάζουμε σ' αὐτό τό τεῦχος, ἔχουμε τὴν ἐντύπωση ὅτι ἦταν ὁ αὐθόρμητος καὶ ἐντυπωσιακὸς «έορτασμός τῆς σημαίας», πού ξεκίνησε ἐνωρίτερα ἀλλὰ κορυφώθηκε στό τρίήμερο τῶν νικῶν τῆς Ἐθνικῆς Ἑλλάδος στὸν ἡμιτελικὸ καὶ στὸν τελικὸ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πρωταθλήματος ποδοσφαίρου. Εἶχαμε πολλὰ χρόνια νά ζήσουμε παρόμοιες στιγμὲς ἐθνικῆς ἐνότητας, ἀνατάσεως καὶ ἀγνοῦ πατριωτισμοῦ. ἤρθαν ξανά στό φῶς οἱ ἀστήρευτες δυνάμεις τῆς ἐλληνικῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία μπορεῖ νά μεγαλοουργήσει ὅταν συνδυάσει τὸν ἐνθουσιασμό μέ τὴν πειθαρχία, μέ τὴ συστηματικὴ ἐργασία καὶ τὴν πίστη στὸν Θεό.

Σημαντικὰ γεγονότα τοῦ διμήνου πού πέ-

ρασε εἶναι ἐπίσης

– Ἡ εἰρήνευση Φαναρίου – Ἀθηνῶν, γιὰ τὴν ὁποία εὐχόμεθα ὀλοψύχως νά εἶναι μόνιμη.

– Ἡ συμπροσευχὴ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ πάπα στό Βατικανό, πού δείχνει ὅτι τό δρομολογηθέν ἤδη πρό τεσσαράκοντα καὶ πλέον ἐτῶν σχέδιο γιὰ ἔνωση, **παρὰ** τίς δογματικὲς διαφορὲς, προχωρεῖ.

Γιὰ τὰ θέματα αὐτά, ὅπως καὶ γιὰ ἀρκετὰ ἀκόμη, θά ἔχουν τὴν εὐκαιρία οἱ ἀναγνώστες τῆς *Παρακαταθήκης* νά διαβάσουν στίς σελίδες πού ἀκολουθοῦν.

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΖΗΜΙΩΝ

Τό πλούσιο σέ γεγονότα δίμηνο πού ἔληξε σφραγίζεται ἀπό τήν ἐξευρεθεῖσα λύση στήν κρίση πού ἔδοκίμασε ἐπί δεκάμηνο τίς σχέσεις Φαναρίου–Ἀθηνῶν σκανδαλίζοντας τούς πιστούς καί χαροποιώντας τούς ἀπίστους.

Ἐπειδή τό θέμα εἶναι εὐαίσθητο, θά προσπαθήσουμε νά μιλήσουμε ὅσο γίνεται πιό ἀντικειμενικά καί ἀμερόληπτα. Μᾶλλον θά ἀφήσουμε νά μιλήσουν τά γεγονότα.

1. Ἐνῶ στήν ἀρχή τῆς κρίσεως καί οἱ δύο πλευρές ἐδήλωναν μετ' ἐμφάσεως ὅτι ἦσαν ὑπέρ τῆς διατηρήσεως τοῦ ὑπάρχοντος τότε ἐκκλησιαστικοῦ καθεστώτος (status quo), σήμερα οὐδεὶς ἀμφιβάλλει ὅτι τό status quo στίς Μητροπόλεις τῶν κακῶς λεγομένων Νέων Χωρῶν ἔχει μεταβληθεῖ ἄρδην. Κανείς ὁμως δέν τό ὁμολογεῖ. Ἀπόδειξη τῆς ἀλλαγῆς τοῦ status quo στό εὐρύτερο πλέγμα τῶν σχέσεων Φαναρίου–Ἀθηνῶν εἶναι καί τό γεγονός ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος γιά πρώτη φορά στήν ἀπόφαση τῆς Συνόδου τοῦ Φαναρίου τῆς 4.6.2004 δέν ἀποκαλεῖται «καί Πάσης Ἑλλάδος» παρά μόνον «Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν».

2. Ἡ ἐντύπωση πού ἐσχημάτισε ὁ ἀπλός κόσμος εἶναι ὅτι ὁ «καυγᾶς» γινόταν γιά τήν ἐξουσία καί τό χρῆμα. Οἱ ἱεροί κανόνες ἔγιναν κανόνια. Τό εἰρηνοποιόν καί φιλάδελφον ἐλησμονήθησαν. Πῶς θά πείσουμε τούς ἀνθρώπους ὅτι εἴμαστε ἔντιμοι καί σοβαροί, ὅταν ἐμεῖς οἱ ἐπαγγελλόμενοι «τήν εἰρήνην τήν πάντα νοῦν ὑπερέχουσιν» (Πρβλ. Φιλιπ. 4, 7) δέν καταφέραμε μόνονι μας νά εἰρηνεύσουμε καί χρειάσθηκε νά ἔλθει ἡ πολιτική ἐξουσία στό πρόσωπο μᾶς γυναικάς ὑπουργοῦ νά μᾶς εἰρηνεύσει, ἀσκώντας πιέσεις καί τάζοντας πλούσια οἰκονομικά ἀνταλλάγματα, καθὼς εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστόν;

3. Δέν ἔχει ἀπαντηθεῖ ἀκόμη τό ἐρώτημα πῶς καί γιατί ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος ὑπεχώρησε κάνοντας στροφή 180 μοιρῶν, τή στιγμή πού οἱ δημοσκοπήσεις ἔδειχναν ὅτι εἶχε τή μεγάλη πλειονοψηφία τῶν θρησκευομένων μέ τό μέρος του καί ἡ νέα κυβέρνηση ὑποτίθεται ὅτι ἦταν πολύ πιό φιλική ἀπέναντί του ἀπ' ὅτι ἡ προηγούμενη.

Τό λεχθέν ἀπό πρῶην συνεργάτη τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ὅτι ὑπέκλυσε σέ πιέσεις τῶν Ἀμερικανῶν (βλ. ἐφημ. Ὁρθόδοξος Τύπος 11.6.2004 σελ. 6) περιπλέκει ἀκόμη περισσότερο τά πράγματα, διότι τό γεγονός τοῦ νά ὑποκύπτει ἕνας ἡγέτης σέ πιέσεις (τί εἶδους ἄραγε;) δέν ἀποτελεῖ τιμή γι' αὐτόν.

4. Οἱ διαπιστώσεις στό θέμα τῶν ἱκανοτήτων τῶν δύο μονομάχων (διότι δυστυχῶς ἐκεῖ κατέληξε τό θέμα) εἶναι περίπου οἱ ἑξῆς: Ἐνῶ τό Φανάρι ἐφήρμοσε, μέ φαναριώτικη διπλωματία, μία τακτική καί ἐπέτυχε ὅλους σχεδόν τούς στρατηγικούς του στόχους, μέ τήν Ἀθήνα συνέβη ἀκριβῶς τό ἀντίθετο.

5. Ἡ ἐθνική διάσταση τοῦ θέματος φαίνεται ὅτι δέν ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν στήν τελική συμφωνία. Ἐτσι ἡ Ἑλλάδα ἐξακολουθεῖ νά εἶναι ἡ μόνη χώρα τοῦ κόσμου, στό ἐθνικό ἔδαφος τῆς ὁποίας ὑπάρχουν πέντε διαφορετικά Ὁρθόδοξα (ἀλλά κατά τρόπον ἀνορθόδοξο) ἐκκλησιαστικά καθεστώτα (Παλαιές Χῶρες, Νέες Χῶρες, Κρήτη, Δωδεκάνησα, Ἁγιον Ὄρος).

6. Ἀβίαστα τίθεται τό ἐρώτημα: τί ἐξέλιξη θά εἶχε τό θέμα αὐτό ἐάν ἐτίθετο πρῖν ἀπό δέκα ἢ περισσότερα χρόνια, δηλαδή ἐπί τῶν ἡμερῶν τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σεραφεῖμ;

7. Τό μόνο θέμα πού δέν μᾶς ἀπασχολεῖ στά σοβαρά εἶναι αὐτό πού θά ἔπρεπε νά ἐρχόταν πρῶτο: Πῶς θά ποιμανθεῖ καλύτερα ὁ λαός τοῦ Θεοῦ στή Βόρειο Ἑλλάδα; Ὑπό τό καθεστῶς πού ἴσχυε μέχρι τώρα ἐπί 75 χρόνια, ὑπό τό νέο καθεστῶς τῆς, τρόπον τινά, συνδιοικήσεως τῶν Μητροπόλεων αὐτῶν ἢ ἐάν ὑπήγοντο ἀπ' εὐθείας στό Φανάρι;

8. Δέν θά ἔπρεπε, ἀφοῦ ἐπιδεικνύεται τόσος ζήλος γιά τήν ἐφαρμογή Κανόνων καί Πράξεων πού ἔχουν σχέση μέ τήν ἐκκλησιαστική διοίκηση, πολλῶ μᾶλλον ἢ τοῦλάχιστον ἐξ ἴσου, νά ὑπῆρχε ζήλος γιά τήν πίστη καί τό δόγμα;

9. Ἡ Πράξη τοῦ 1928 παρουσιάσθηκε περίπου ὡς ἱερό καί ἀπαραβίαστο κείμενο μή δυνάμενο νά ἀλλαγεῖ εἰς τόν αἰῶνα τόν ἅπαντα. Παρόμοιος χαρακτήρας λίγο-πολύ ἐπεδιώχθη νά προσδοθεῖ γενικότερα στίς Πατριαρχικές Συνοδικές Πράξεις. Καί ὁμως, λίγες μόνον ἡμέρες μετά τή Συνοδική Ἀπόφαση τοῦ Φαναρίου τῆς 4.6.2004, διά τῆς ὁποίας ἀποκαθί-

σταται ή κοινωνία μέ τόν Ἀρχιεπίσκοπο κ. Χριστόδουλο, ἀλλά καί ζητεῖται ἀπό τόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη νά ὑποβάλουν γραπτῶς αἴτηση συγγνώμης οἱ νέοι Μητροπολίτες Θεσσαλονίκης, Ἐλευθερουπόλεως καί Κοζάνης, διότι, ὅπως ἀναφέρεται, ἀντικανονικῶς ἐξελέγησαν, ὁ ἴδιος ὁ Πατριάρχης ἄλλαξε τή Συνοδική Πράξη, ἐρήμην τῆς Συνόδου, παραιτούμενος ἀπό τήν ἀπαίτηση νά ζητήσουν οἱ τρεῖς συγγνώμην καί ζητώντας ὁ ἴδιος.

10. Ἡ προσφυγή τοῦ Μητροπολίτου Ζακύνθου στό Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας, ὅπου ζητεῖ τήν ἀκύρωση τῆς ἐκλογῆς διά μεταθέσεως τοῦ Μητροπολίτου κ. Ἀνθίμου στή Θεσσαλονίκη, δείχνει δυστυχῶς ὅτι ή θλιβερά ἱστορία τῆς διαμάχης πιθανόν νά ἔχει συνέχεια... Τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο ἄραγε

δέν θά μπορούσε νά ἀποτρέψει τήν ἐνέργεια αὐτή, ή ὁποία στήν οὐσία ἀνοίγει τό δρόμο — ἐάν ὑπάρξει θετική ἀπόφαση τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας— γιά τήν ἀνατροπή ὑπέρ τοῦ Φαναρίου τῶν συμφωνηθέντων μεταξύ Φαναρίου καί Ἀθηνῶν καί γιά νέες περιπέτειες;

Ἐχρόνος θά δείξει.

Πάντως, μετά ἀπό ἓνα σχεδόν χρόνο, ή Θεσσαλονίκη, ἀπό τήν ὁποία ξεκίνησε ή ἐκκλησιαστική διαμάχη, καί στήν ὁποία ὅπως φαίνεται πολλά θά παιχθοῦν στό μέλλον, ἔχει Μητροπολίτη καί μάλιστα ἔμπειρο καί ἱκανό.

Ἡ Παρακαταθήκη καί ὄλοι οἱ Θεσσαλονικεῖς τοῦ εὐχόμεστε καλή ποιμαντορία. Θά εἴμαστε κοντά του σέ ὅ,τι καλό καί παραδοσιακό ἐπιχειρήσει.

ΑΝΘΡΩΠΟΚΕΝΤΡΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ ΚΑΙ ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΗ ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ (Απάντησις εἰς ἐπιστολήν Ψυχιάτρου)

τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καρπενησίου κ. Νικολάου

Δυστυχῶς σήμερα εἴμαστε μάρτυρες ἑνός θλιβεροῦ γεγονότος. Ὅχι χωρίς λόγο καί σκοπιμότητα, ὅλος ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου διοργανώνεται πάνω σέ ἀνθρωποκεντρικές δάσεις. «Μέτρον πάντων» τίθεται ὁ μεταπτωτικός ἄνθρωπος. Εἶναι καί αὐτό μιά προσπάθεια αὐτοθεοποιήσεως, πού εἶναι δεινή «ὑβρις», κατά τούς προγόνους μας καί συνιστᾶ τεράστια καί ἐπικίνδυνα καί καταστρεπτική ἄγνοια γιά τόν Χριστιανό.

Εἶναι γνωστό πόσο στήν ἐποχή μας ἔχουν διάδοση οἱ ψυχολογικές ἐρμηνεῖες. Κυριαρχεῖ καί στό σημεῖο αὐτό ὁ ἄνθρωπος. Γιατί διάφοροι καί μάλιστα Ψυχίατροι, ἀγνοοῦντες τήν διά μέσου τῶν αἰώνων πλούσια πνευματική παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας, παρουσιάζονται ὡς «ἀλάθητοι» διδάσκαλοι καί «σωτήρες» τῶν σημερινῶν ἀπελπισμένων ἀνθρώπων. Αὐτό ὅμως εἶναι μιά ἀνθρωποκεντρική θεώρηση τῶν προβλημάτων τῆς ζωῆς μας καί μέχρις ἑνός σημείου παρέκκλιση ἀπό τή γνήσια παράδοση τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλη-

σίας.

Χωρίς νά ὑποτιμοῦμε τήν ἐπιστήμη τῆς Ψυχολογίας καί τή συμβολή της στήν ἀντιμετώπιση τῶν ἀνθρωπίνων προβλημάτων, πού τά περισσότερα προέρχονται ἀπό ἔλλειψη σωστής ἀγωγῆς, ἐπιμένομε στό δυσάρεστο γεγονός, ὅτι σήμερα ἐπικρατεῖ μιά γενική σχεδόν νοοτροπία νά βλέπουμε τά προβλήματα τοῦ ἀνθρώπου ἀπλῶς ψυχολογικά. Στό σημεῖο αὐτό παραθέτομε μιά ἀξιόλογη παρατήρηση τοῦ π. Μιχαήλ Καρδαμάκη, γιατί πιστεύομε ὅτι ἐκφράζει τή συνείδηση τῆς Ἐκκλησίας: «Ἡ ἐποχή μας ἔχει τήν τάση νά θεωρεῖ τά προβλήματα τοῦ ἀνθρώπου ψυχολογικά, δηλαδή μερικά ἢ ἀτομικά καί ν' ἀπαιτεῖ γιά τήν ἀντιμετώπισή τους τή στροφή πρὸς τήν ψυχανάλυση καί τήν ψυχιατρική, πού ἐξασφαλίζουν τήν ἀτομική θεραπεία, τήν ὑπέρβαση τῆς ἀτομικῆς κρίσεως καί ἐνοχῆς. Ἡ χριστιανική-ὀρθόδοξη πνευματικότητα καλεῖται νά μαρτυρήσει ὅτι τά πραγματικά προβλήματα τοῦ ἀνθρώπου, πάντοτε καί τώρα, εἶναι πνευμα-

τικά, δηλαδή καθολικά ή προσωπικά, προβλήματα σχέσεων και καθολικής ευθύνης και να ζητήσει για τη θεραπεία τους την επιστροφή στην καθολική διάσταση της ύπαρξως, στην καθολικότητα και κοινωνικότητα του ανθρώπου, με μία λέξη, στην αγάπη, όπου ολοκληρώνουν τό νόημά τους ή προσωπικότητα και ή πνευματικότητα. Πρόκειται, στο βάθος, για επιστροφή του ανθρώπου στη μεταφυσική και μεταψυχική διάστασή του, στην υπαρξιακή και έσχατολογική έμπειρία του Χριστιανού, που προϋποθέτει μία άποφασιστική πράξη: την απελευθέρωσή του από τό αδιέξοδο κάθε είδους ψυχολογισμού ή την υπέρβαση του ατομισμού των κρίσεων και των απογοητεύσεών του» (Πρωτοπρ. Μιχαήλ Καρδαμάκη, Όρθόδοξη πνευματικότητα, Έκδ. Άκριτας, σελ. 31-32).

Κατά την όρθόδοξη διδασκαλία οί Άγγελοι ανήκουν σέ τάγματα, ένω οί άνθρωποι σέ γένος. Αυτό σημαίνει πώς δέν μπορεί ό άνθρωπος νά απομονωθή από τούς άλλους, για νά απαλλαγή από τή θλίψη και τό άγχος. Όπως ό Χριστός έζησε τήν τραγωδία όλου του κόσμου, χωρίς όμως νά έχη μέσα του καμιά τραγωδία —άφοϋ μάλιστα λίγο πριν από τό πάθος είπε στους Μαθητάς του: «είρήνην αφήμι υμίν, είρήνην τήν έμήν δίδωμι υμίν ου καθώς ό κόσμος δίδωσιν, έγώ δίδωμι υμίν» (Ίω. ιδ' 27)—τό ίδιο συμβαίνει και μέ τούς θεουμένους, μέ τούς φίλους του Χριστού. Άναλαμβάνουν τήν ευθύνη όλων των δεινών, που υπάρχουν στον κόσμο. Σηκώνουν τον σταυρό και ζουν τήν τραγωδία όλων των άμαρτωλών αδελφών τους, χωρίς νά έχουν μέσα τους τραγωδία και αυτό συνιστά τή σωτηρία. Έτσι ένας σωστός Μοναχός ή Άσκητής είναι ό πιό δραστήριος κοινωνικός άνθρωπος, που διακονεί και θεραπεύει μέ τά πνευματικά φάρμακα και μέσα τής Έκκλησίας τον πόνο των άλλων. Όπως ό Κύριος πήρε επάνω του τό θάνατο και προσέφερε στον «παγγενή Άδάμ» τή ζωή, έτσι και οί χριστοποιημένοι λαμβάνουν επάνω τους τό θάνατο και προσφέρουν τή ζωή.

ΈΗ σύγχρονη Ψυχολογία, θεωρώντας τον άνθρωπο αυτόνομο, δηλαδή αποκομμένο από τον Θεό και τον άνθρωπο και προσπαθώντας νά θεραπεύσει άτομικά, αποτυγχάνει κυριολεκτικά. Έπί πλέον ό τρόπος και ή μέθοδος

έργασίας τής συγχρόνου Ψυχολογίας δείχνει ότι είναι έντελώς άνθρωποκεντρική και άρα μή λυτρωτική. Και τούτο, γιατί είναι δημιούργημα έμπαθών και άμεταμορφώτων ανθρώπων, που α) άγνοούν τήν πορεία τής Θείας Χάριτος, β) άγνοούν τό βάθος τής πώσεως, όπως και τό ύψος τής θεώσεως και γ) άρνούνται τήν ύπαρξη και τό δολιοφθόρο έργο του σατανά. Έτσι άγνοώντας τή δεινή κατάσταση του ανθρώπου μετά τήν πώση, τήν ύπαρξη και τή δράση του πονηρού και τήν άποτελεσματική και σωτήρια ενεργεια τής Θείας Χάριτος, που ζωοποιεί τον νεκρό από τήν άμαρτία άνθρωπο, είναι αδύνατο νά βοηθήσει άποτελεσματικά τούς απελπισμένους συγχρόνους ανθρώπους.

Τό λυπηρό είναι ότι πολλοί από τούς Πνευματικούς πατέρας (Έξομολόγους) μελετούν έπισταμένως τίς σύγχρονες ψυχιατρικές έρμηνείες και, επί τή βάσει αυτών και μόνον, καθοδηγούν τον άμαρτωλό άνθρωπο, ένω άγνοούν συγχρόνως τή διδασκαλία τής Έκκλησίας, όπως εκφράζεται στα θεοφώτιστα συγγράμματα των θεωμένων Άγίων Πατέρων και στους ίερούς Κανόνες. Οί σύγχρονες ψυχολογικές ανακαλύψεις μπορούν νά θεωρηθούν επαναστατικές στο χώρο τής Δύσεως, όχι όμως και στο χώρο τής Όρθοδοξίας. Γιατί έδω έχουμε τούς άγιους Πατέρας μας, που φωτιζόμενοι από τό Άγιο Πνεϋμα, ασχολήθηκαν αιώνες πριν από μās μέ τά θέματα αυτά και έδωκαν ώλοκληρωμένες άπαντήσεις. Μίλησαν για τήν καρδιά ή τον νοϋ, για τά πάθη, για τήν κατάσταση στην όποία βρίσκεται ό άμαρτωλός, για τήν απαλλαγή από τά πάθη, για τή νίκη εναντίον των δαιμονικών ταγμάτων κ.ά. Ό,τι είπαν και έγραψαν δέν είναι άπαύγασμα των ιδικών τους σκέψεων και στοχασμών, αλλά έμπειρία τής «έν Χριστώ» ζωής. Μέ τή Χάρη του Θεού επάλευσαν εναντίον όλων των δαιμονικών προσβολών, έγνώρισαν καλά τίς μεθοδείες του διαβόλου, πέρασαν στον χώρο τής θεώσεως, έγιναν δοχεία του παναγίου Πνεύματος. Συνεπώς είναι άπλανείς διδάσκαλοι τής Έκκλησίας, κάνοντας προπαντός διάκριση κτιστών και άκτιστων ενεργειών. Γνωρίζουν σαφώς άν κάτι προσέρχεται από σωματική αδυναμία ή από ψυχική ασθένεια ή από σατανική επίδραση ή είναι δωρεά τής Χάριτος

του Χριστού, πράγμα πού είναι αδύνατο και νά φαντασθούν οί Ψυχίατροι πού διακρίνονται ἔτσι γιά τή μονομέρεια τους.

Οί ἅγιοι Πατέρες δέν ἐπιδιώκουν μιά αὐτοανάλυση, ὅπως κάνει ἡ σύγχρονη Ψυχολογία, γιατί ξέρουν καλά ὅτι ἡ αὐτοανάλυση ὀδηγεῖ γρήγορα τόν ἄνθρωπο στή σχιζοφρένεια· ἀλλά βοηθοῦν, ὄντες δοχεῖα τῆς Θείας Χάριτος, στή σύνθεση (ἐνοποίηση) τοῦ ἐσωτερικοῦ κόσμου. Εἶναι πολύ χαρακτηριστική στήν προκειμένη περίπτωση ἡ ἀκόλουθη παρατήρηση: «Σέ ἀσκητικά κείμενα, ὅπως ἡ Κλίμακα τοῦ Ἰωάννη, τό Γεροντικό, ὁ περίφημος διάλογος Βαρσανουφίου καί Ἰωάννη, βρίσκουμε, αἰῶνες πρῖν ἀπό τόν Freud, μιά θαυμαστή “Ψυχολογία τοῦ βάθους”, τήν ἱερατική διερεύνηση τῶν ἀδύτων τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξης, πού δέν καθιερώνει μιά μέθοδο ψυχοανάλυσης, γιά νά ὑποτάξῃ τόν ἄνθρωπο στήν τεχνική τῆς μεθόδου, ἀλλά προχωρεῖ δυναμικά στή “σύνθεση” τῆς προσωπικῆς μοναδικότητας, σύνθεση θεμελιωμένη στήν ἐλευθερία ἀπό τό ἐγώ καί στήν ἀγαπητική σχέση μέ τόν προσωπικό Θεό» (Χρήστου Γιανναρά, Τό προνόμιο τῆς ἀπελπισίας, 1973, σελ. 70).

“Ὅλη τήν πείρα τῆς ἡ Ἐκκλησία ἀποθησαύρισε στά συγγράμματα τῶν ἁγίων Πατέρων καί στούς ἱεροῦς Κανόνες καί ἐπί τῆ βάσει αὐτῶν πρέπει νά γίνεται ἡ σωστή, ἀποτελεσματική καί σωστική καθοδήγηση τῶν μετανοούντων ἀνθρώπων. Καί δέν μᾶς εἶναι ἄγνωστες σήμερα στό θέμα αὐτό μερικῆς ἀντιρρήσεις. Ἡ συχνά διατυπωμένη ἄποψη εἶναι ὅτι οἱ ἱεροί Κανόνες δέν ἰσχύουν στήν ἐποχή μας. Δημιουργημένοι γιά ἄλλες ἐποχές, εἶναι ἀδύνατον νά καλύψουν τίς περιπτώσεις πού σήμερα ἀντιμετωπίζομε. “Ὅσοι ἰσχυρίζονται αὐτά φανερώνουν πώς ἔχουν μεγάλη ἄγνοια τῆς Ἐκκλησίας. Ἄγνοοῦν ὅτι ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι ἀνθρώπινη ὀργάνωση, ἀλλά Θεανθρώπινος Ὄργανισμός, πού ζωοποιεῖται καί καθοδηγεῖται ἀπό τό ἅγιο Πνεῦμα. Ἀκόμη φανερώνουν πώς δέν θέλουν νά ζήσουν σύμφωνα μέ τό πνεῦμα τῶν ἱερῶν Κανόνων, πού εἶναι τό καθαρό πνεῦμα τῆς Ὁρθοδοξίας. Γιατί ὁποῖος ζῆ τή μετάνοια καί τήν ἄσκηση, πού εἶναι ἀπαραίτητη προϋπόθεση ὀρθοδόξου ἡθους, εἰσδύει στό πνεῦμα τῶν ἱερῶν Κανόνων καί ἀντιλαμβάνεται ὅτι ἰσχύουν γιά κάθε ἐπο-

χή.

Μερικοί ἄλλοι ἰσχυρίζονται, ὅτι οἱ ἱεροί Κανόνες εἶναι ἀντιφατικοί ἢ ὅτι σκοτώνουν τόν ἄνθρωπο, ἀφοῦ τόν περιορίζουν. Προτείνουν μάλιστα νά τεθοῦν κάτω ἀπό ψυχολογική ἀνάλυση, γιά νά ἀποδειχθῇ ἡ ἀντιφατικότητά τους καί ἡ ἀνικανότητά τους νά βοηθήσουν τόν σημερινό ἄνθρωπο. Αὐτή ἡ ἀντίρρηση εἶναι τό ὀλιγότερο βλάσφημη. Γιατί οἱ ἱεροί Κανόνες διασφαλίζουν τήν ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου, ἐνδιαφέρονται γιά τήν ἀπελευθέρωσή του ἀπό τή μεγαλύτερη τυραννία, πού εἶναι ἡ ἁμαρτία, καί ἐπιδιώκουν τήν ἀποδέσμευση ἀπό τόν μεγαλύτερο τύραννο, πού εἶναι ὁ διάβολος. Στό σημεῖο αὐτό δέν παραλείπομε νά τονίσωμε, ὅτι οἱ ἴδιοι οἱ ἱεροί Κανόνες διαθέτουν τεράστια διάκριση, ὥστε ἐνίστε γιά λόγους καθαρά σωτηριολογικούς νά δικαιολογηθῇ ἡ παρέκκλιση ἀπ’ αὐτούς.

“Ὅσον ἀφορᾷ στήν πρόταση νά τεθοῦν οἱ ἱεροί Κανόνες κάτω ἀπό ψυχιατρική ἀνάλυση, μποροῦμε νά ποῦμε ὅτι οἱ ἰσχυριζόμενοι αὐτά ἔχουν προσωπική ἄγνοια τῆς ἐνεργείας τῆς Θείας Χάριτος. Γιατί ἐκεῖ πού ἐνεργεῖ ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ εἶναι παντελῶς ἀδύνατον νά εἰσδύση καί ἐνεργήσῃ ἡ Ψυχολογία. Ὁ Ἅγιος καί τά ἔργα του δέν μποροῦν νά τεθοῦν κάτω ἀπό ψυχολογικές ἀναλύσεις καί ψυχιατρικές ἔρευνες. Ὁ λόγος τοῦ ἀποστόλου Παύλου εἶναι σαφής καί κατηγορηματικός: «Ψυχικός δέ ἄνθρωπος οὐ δέχεται τά τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ· μωρία γάρ αὐτῷ ἐστί, καί οὐ δύναται γινῶναι, ὅτι πνευματικῶς ἀνακρίνεται. Ὁ δέ πνευματικός ἀνακρίνει μέν πάντα, αὐτός δέ ὑπ’ οὐδενός ἀνακρίνεται. (Α΄ Κορ. β΄ 14-15). Ὁ ἅγιος Μακάριος ὁ Αἰγύπτιος, ἐρμηνεύοντας τόν λόγο αὐτόν τοῦ Ἀποστόλου, λέγει: «ὁ τοιοῦτος (δηλαδή ὁ ἅγιος) πάντας ἀνθρώπους ἀνακρίνει, κατά τό γεγραμμένον, γινώσκει ἕκαστον πόθεν λαλεῖ καί πού ἔστηκε καί ἐν ποίοις μέτροις ἐστί. Αὐτόν δέ οὐδεὶς ἀνθρώπων τῶν ἐχόντων τό πνεῦμα τοῦ κόσμου γινώσκει ἢ ἀνακρίνει δύναται, εἰ μή μόνον ὁ τό ὅμοιον ἔχων ἐπουράνιον τῆς θεότητος Πνεῦμα γινώσκει τόν ὅμοιον» (Ὁμιλία πνευματικά. ἔκδ. Σχοινᾶ, 1964, σελ. 51). Ἄλλωστε ἐπί τῆ βάσει ποιᾶς ψυχολογικῆς Σχολῆς θά κρίνωμε τούς ἱεροῦς Κανόνες;

Εἶναι γεγονός ἀναμφισβήτητον, ὅτι ὅταν ἡ

Ἐκκλησία γράφη καί ἐρμηνευή ἅγια Γραφή δέν φιλολογεῖ· ὅταν συνθέτη ὄρους δέν φιλοσοφεῖ· καί ὅταν διατυπώνη Κανόνες δέν ἠθικολογεῖ, ἀλλ' ἐξυπηρετεῖ τό ἔργο τῆς σωτηρίας. Θεμέλιο τῶν ἱερῶν Κανόνων εἶναι ἡ θεολογία, πού στό βάθος της εἶναι ἀσκητική. Ἄλλωστε αὐτή εἶναι ἡ διαφορά μεταξύ Ὁρθοδοξίας καί αἱρέσεως. Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἀσκητική, ἐνῶ ἡ αἵρεση εἶναι στοχαστική. Διά τῶν ἱερῶν Κανόνων ἀποφεύγεται ὁ στοχασμός καί ὁ φορμαλισμός καί ἐπιδιώκεται ἡ θεραπεία καί ἡ ἀσκησιμότητα, πού ὁδηγεῖ τόν ἄνθρωπο στή θέωση, στή βίωση δηλαδή τῆς «ἐν ἁγίῳ Πνεύματι» ζωῆς τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι σαφές ἡ δήλωση τῆς Πενθέκτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὅτι οἱ ὑπό τῶν ἁγίων καί μακαρίων Πατέρων κυρωθέντες ἱεροί Κανόνες παραμένουν «βέβαιοι καί ἀσφαλεῖς, πρὸς ψυχῶν θεραπείαν καί ἰατρειάν παθῶν» (6' Κανών).

Οἱ ἱεροί Κανόνες, ἐκφράζοντας τήν ἐμπειρία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας «συνοδικῶς καί ἁγιοπατερικῶς βεβαιωθεῖσαν», ἔχουν καθάρᾳ ἐκκλησιολογική βάση. Οἱ ἱεροί Κανόνες δέν εἶναι νομικά κείμενα, πού ἐπιδιώκουν τήν κατοχύρωση μερικῶν ἀνθρωπίνων θεσμῶν, ἀλλά κείμενα ἐκκλησιαστικά, δηλαδή προϊόντα τοῦ παναγίου Πνεύματος, πού ἀποβλέπουν στή διασφάλιση τῆς πίστεως καί τῆς εὐταξίας τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, στή διατήρηση «ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ» τῆς κοινωνίας μέ τόν Θεό καί τούς ἄνθρώπους, ὥστε νά ἐπιτευχθῇ ἡ σωτηρία. Βοηθοῦν τούς πιστούς νά παραμένουν στήν ἐνότητα καί τήν τάξη αὐτή καί νά ἐπιστρέφουν κάθε φορά πού μέ τήν ἁμαρτία ἀπομακρύνονται, ὥστε νά οἰκειοποιηθοῦν τούς καρπούς τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Χριστοῦ. Ἄν θέλετε νά πληροφορηθῆτε περισσότερο γιά τό οἰκουμενικό, ἀπόλυτο καί αἰώνιο κύρος τῶν ἱερῶν Κανόνων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, πού ἀποτελοῦν τό στόμα καί τό ὄργανο ἐκφράσεως τῆς «μᾶς, ἁγίας καί καθολικῆς Ἐκκλησίας», σᾶς παραπέμπω κυρίως εἰς: 1) Κωνσταντίνου Μουρατίδου, Τό αἰώνιο κύρος τῶν ἱερῶν Κανόνων. Ἀθήναι 1972, 2) τοῦ ἰδίου, Οἱ ἱεροί Κανόνες «στῦλος καί ἐδραῖωμα» τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀθήναι 1972, 3) Βλασίου Φειδᾶ, Ἱστορικοκανονικά καί ἐκκλησιολογικά προϋποθέσεις ἐρμηνείας τῶν ἱερῶν Κανόνων. Ἀθήναι 1972 καί 4) Παναγιώ-

του Μπούμη, Τό κύρος καί ἡ ἰσχὺς τῶν ἱερῶν Κανόνων. Ἀθήναι 1982.

Δυστυχῶς δέν ἔλειψε ποτέ ὁ πειρασμός τῆς ἐκζητήσεως τῆς σωτηρίας ὄχι διὰ τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ, ἀλλά διὰ τοῦ ἀνθρώπου, ὄχι διὰ τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά διὰ τῆς ἀνθρωπίνης ἐνεργείας (ἐπιστήμης κ.ἄ.), πού εἶναι ἡ μεγαλύτερη πλάνη ἀνάμεσα στοὺς ἄνθρώπους καί ταυτίζεται μέ τόν σατανισμό! Σήμερα ὑπάρχουν δύο φοβεροί καί ἐπικίνδυνοι πειρασμοί, πού ἀναφέρονται στή σωτηρία. Ὁ πρῶτος εἶναι ὁ ἀντινομισμός, πού ἐκφράζει τόν Προτεσταντισμό καί ὁ δεύτερος ἡ ἐκνομίκευση τοῦ πνεύματος τῆς Ἐκκλησίας, πού ἐκφράζει τόν Παπισμό. Καί οἱ δύο ἀφήνουν τόν ἄνθρωπο ἄσωτο, ἀλύτρωτο!

Ὁ ἀντινομισμός καταργεῖ τήν ἰσχὺ τῶν ἱερῶν Κανόνων καί ἐξασκεῖ μᾶ ποιμαντική μέ ἀνθρώπινα κριτήρια καί ἀνθρώπινη μέθοδο. Ἄλλᾳ «ἡ ψυχὴ ἡ ὁποία διψᾷ τόν Θεόν καί τήν ἔνωσιν μετ' Αὐτοῦ, δέν ἀναπαύεται εἰς ὠρισμένες καθηκοντολογικὰς συμβουλὰς ἢ ψυχολογικὰς ἀναλύσεις κατὰ τήν α' ἢ β' ψυχολογικὴν Σχολήν. Δέν ἀναπαύεται ἀκόμη εἰς τήν ἀνθρώπινον μόνον συμπαράστασιν, ἡ ὁποία προσφέρεται κατὰ τήν μέθοδον τῆς ψυχιατρικῆς ἀκροάσεως καί συνομιλίας» (Ἀρχιμ. Γεωργίου Καψάνη, Ἡ ποιμαντικὴ διακονία κατὰ τοὺς ἱεροὺς Κανόνας, σελ.13). Ἐπίσης ἡ ἐκνομίκευση τοῦ πνεύματος τῶν ἱερῶν Κανόνων, στήν ὁποία ἔφθασε ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία, ἀποτελεῖ μᾶ ἄλλη παρέκκλιση καί ἐκκεντρικότητα. Βρίσκεται στὸν ἴδιο πειρασμό τῆς διὰ τῶν ἀνθρωπίνων μεθόδων ἐρμηνείας τῶν ἱερῶν Κανόνων καί τῆς ἀνθρωποκεντρικῆς ποιμαντικῆς καθοδηγήσεως τοῦ μετανοοῦντος Χριστιανοῦ.

Χρυσὴ τομὴ εἶναι ἡ ὀρθόδοξη ἀντιμετώπιση, πού γίνεται ἀπὸ ἄνθρώπους πού διώνουν τό πνεῦμα καί τήν πείρα τῆς Ἐκκλησίας. Γι' αὐτό ἡ ἀναφορὰ στοὺς ἁγίους Πατέρας, εἶναι ἐχέγγυο γνησιότητος. Μόνο τότε ἡ ποιμαντικὴ μας διακονία θά εἶναι θεανθρώπινη καί ἐπομένως λυτρωτικὴ. Ὅσο ἐμεῖς ἐξασκοῦμε ἀνθρωποκεντρικὴ ποιμαντικὴ διακονία—ὅσο ἔξυπνοί κι ἂν εἴμαστε— τόσο ἀφήνομε τόν πλανημένο καί κουρασμένο τῆς ἐποχῆς μας ἄνθρωπο ἀδοθήθητο καί ἀλύτρωτο.

Αὐτὴ εἶναι ἡ πείρα τῆς Ἐκκλησίας, πού

προχωρεί στην ιστορία με τὰ δῆματα τῶν θεω-
μένων Ἀγίων. Ἡ κοινῶς παραδεκτὴ ἀγιοπατε-
ρική θεραπευτικὴ μέθοδος τῆς καθάρσεως τῆς
καρδίας, τοῦ φωτισμοῦ τοῦ νοῦ καὶ τῆς θεώσε-
ως ἀποτελεῖ τὴ βάση τῆς ὀρθοδόξου εὐσεβεί-
ας, τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, τὰ στάδια τῆς
πνευματικῆς τελειώσεως, τῆς σωτηρίας...

† ὁ Καρπενησίου Νικόλαος

Υ.Γ. Γιά πληρέστερη ἐνημέρωση ἐπὶ τοῦ θέ-
ματος παραπέμπω στό δόκιμο βιβλίο τοῦ
ἀρχιμ. π. Ἱεροθέου Βλάχου (νῦν Μητροπολί-
του Ναυπάκτου καὶ Ἀγίου Βλασίου) «Θερα-
πευτικὴ ἀγωγή» (1987)

ΕΘΝΙΚΗ ΕΛΛΑΔΟΣ, ΓΕΙΑ ΣΟΥ* τοῦ Παναγιώτη Κίικιλη

Βλέποντας ἀπὸ τὴν τηλεόραση τοὺς
ἀγῶνες τῆς Ἐθνικῆς ὀμάδος στὴν Πορ-
τογαλία, ὅπως κάθε Ἑλληνας, αἰσθά-
νομαι πὼς ὅλοι εἴμαστε ἐνωμένοι καὶ παρακο-
λουθώντας τὰ παιχνίδια προσευχόμαστε ὅλοι
μαζὶ καὶ αὐτὴ ἡ προσευχὴ μᾶς ἐνώνει περισσό-
τερο (ἔστω κι ἂν πρόκειται γιὰ τὸ ποδόσφαι-
ρο) καὶ ἐνώνει καὶ τοὺς παῖκτες μεταξύ τους
καὶ τοὺς φέρνει εὐλογία καὶ νικοῦν, ἐπιτυγχά-
νοντας τὸ ἀκατόρθωτο (γιὰ τὸν ὀρθολογισμό
τῆς ἐποχῆς). Καὶ αἰσθάνονται τὴν εὐλογία τῆς
ἐν προσευχῇ ἐνότητος τῶν Ἑλλήνων τοὺς
ὁποίους ἀντιπροσωπεύουν καὶ νικοῦν μέ ἀκα-
τάληπτο τρόπο, καταισχύνοντας τοὺς Φρά-
γκους, οἱ ὁποῖοι δὲν τὸ πιστεύουν, ἀπλᾶ δὲν
μποροῦν νὰ τὸ καταλάβουν, ὅπως καὶ οἱ φρι-
κτοὶ πρόγονοὶ τους δὲν καταλάβαιναν τοὺς
ὀρθοδόξους Ἑλληνας καὶ προσπαθοῦσαν νὰ
τοὺς μειώσουν διὰ τῆς κοροϊδίας! Κοροϊδεύαν
καὶ ἔσκαβαν τὸν λάκκο μας συγχρόνως! Μὰ οἱ
πρόγονοὶ μας ἦταν ἐνωμένοι στὴν προσευχὴ
καὶ ἔτσι οἱ ἰσχυρότεροι ἐχθροὶ πάντοτε καται-
σχύνονταν! Ἐδῶ, στό ποδόσφαιρο, θά ἀποδει-
χθῇ πὼς δὲν ἀλλάξαμε τόσους αἰῶνες, οὔτε καὶ
οἱ Φράγκοι ἀλλάξαν· μόνο πού πλησιάζει ἡ
στιγμὴ πού ὁ Θεὸς ἀποφάσισε νὰ μποῦμε ἐμεῖς
πάλι ἀπὸ πάνω, κι αὐτοὶ ἀπὸ κάτω! Ἐδῶ βρι-
σκόμαστε· στὴν προθέρμανση. Σήμερα πού θά

πάρουμε τὸ κύπελλο —πρῶτα ὁ Θεός— θά
λάμπη παγκοσμίως τὸ Φῶς τῆς Ρωμοσύνης,
ὄχι τὸ εἰδωλολατρικὸ φῶς τῆς ὀλυμπιακῆς
φλόγας, τὸ ὁποῖο οὐδόλως μᾶς ἐνδιαφέρει, μὰ
τὸ Φῶς τοῦ Χριστοῦ πού ἐνώνει στὴ μία χαρὰ,
στὴ μία αἰσιοδοξία! Τὸ κριτήριο πολλῶν, πλει-
στων λαϊκῶν ἀνθρώπων εἶναι ἀλάνθαστο.
Γιορτάζουμε τὴ γιορτὴ τῆς σημαίας τόσες μέ-
ρες τώρα! Σίγουρα εἶχε ἔμπνευση ὁ Διονύσης
Σαβδόπουλος ὅταν ἔγραφε τὸ «Ἐθνικὴ Ἑλλά-
δος γειά σου».

Μοῦ λένε κάποιοι: «Μὰ τέτοια ἀξία δίνεις
στὶς νίκες τῆς Ἐθνικῆς; Ὑπερβολές!» «Οὐδό-
λως μέ ἐνδιαφέρει!» τοὺς ἀπαντῶ. «Ἐγὼ εἶδα
τὴν Ἑλλάδα τὴν χιλιοπροδομένη, τὴν Ἑλλά-
δα τὴν ἡρωϊκὴ, νὰ βρῖσκη μόνη διέξοδο
ἐκφρασης καὶ μεγαλεῖο στό ποδόσφαιρο! Εἶδα
τὴν χιλιοεξευτελισμένη ἀπὸ ἐγκάθετους καὶ
ψυχανώμαλους στό παρελθόν γαλανόλευκη
σημαία μέ τὸν τίμιο σταυρὸ, νὰ τὴν ἀγκαλι-
ζουν καὶ νὰ τὴ φιλοῦν μέ λατρεία οἱ ἀπαντα-
χοῦ Ρωμοὶ! Εἶδα τοὺς Ἑλληνας ἐνωμένους νὰ
τραγουδοῦν ἀγκαλιά, νὰ χορεύουν μέ ζουρνά-
δες καὶ νταούλια κάπου στὴ Μακεδονία, στό
ἐξωτερικὸ, στὴ Γερμανία, στὴν Αὐστραλία,
στὴν Ἀμερικὴ, στὸν κόσμον ὀλάκερο, ἐπειδὴ ἡ
Ἐθνικὴ ὀμάδα πῆρε ξαφνικὰ τὴ θέση τῆς πα-
τρίδας, τοῦ Γένους!»

* Τὸ κείμενο αὐτὸ ἀποτελεῖ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν τακτικὴ ἐκπομπὴ τοῦ κ. Παναγιώτη Κίικιλη τῆς 4.7.2004,
μέ τίτλο «Ἡ Ἑλλάδα πού ἀντιστέκεται. Ἡ Ἑλλάδα πού ἐπιμένει». Ἡ ἐκπομπὴ αὐτὴ μεταδίδεται κάθε
Κυριακὴ ἀπόγευμα 5–6 ἀπὸ τὸν Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

— Μά υπήρξαν και ἀλητείες και «κακά λόγια» και ὑπερβολές ἀπό μία μερίδα νεολαίας! (μοῦ λένε).

— Ὅμως, αὐτά τὰ μεμονωμένα φαινόμενα, ἦταν ἡ ἀντίδραση μιᾶς μικρῆς μερίδας (πού φάνηκε πολύ), ἀνθρώπων προβληματικῶν οἱ ὁποῖοι οὕτως ἢ ἄλλως, ἔτσι εἶναι (ἀπαντῶ). Ἡ μεγάλη πλεινότητα, ὅμως; Καί τί νά πῆ κανεῖς γιά τὰ πρόσωπα τῶν διεθνῶν παικτῶν μας! Ἔλεγε χαρακτηριστικά ὁ Τραϊανός Δέλλας μετά τόν ἀγῶνα μέ τήν Τσεχία: «Προσπαθήσαμε, ἀγωνιστήκαμε ὁμαδικά και ἀποδείξαμε ὅτι μπορούμε. Τά δώσαμε ὅλα και ὁ Θεός μᾶς χάρισε αὐτή τή νίκη!» Καί παρακάτω ἔλεγε: «Εἶδα τό ρολοῖ, ἦταν 14'36". Εἶπα, τώρα πρέπει νά μπῆ τό γκόλ. Φαίνεται ὅτι κάποιος μέ ἄκουσε και ἔτσι μπῆκε τό γκόλ!» Ἐννοοῦσε τόν Θεό γιά ἄλλη μία φορά! Δέν εἶναι αὐτή, ἔκφραση Ρωμοῦ πολεμιστῆ; Ὅταν ὁ Στέλλιος Γιαννακόπουλος ἔμπαινε στό γήπεδο στό Β' ἡμίχρονο τοῦ ἀγῶνα Ἑλλάδος–Τσεχίας, ἔβγαλε ἔξω ἀπό τή φανέλλα του τόν Σταυρό του, πού φοράει ὅπως ὅλοι οἱ βαπτισμένοι συνέλληνες, τόν φίλησε μέ λαχτάρα, ἐνῶ μπαίνοντας μέσα στό παιχνίδι, σταυροκοπήθηκε κανονικά και ὄχι σάν νά παίξει μπαλαμά, ὅπως πολλοί νεόελληνες, ἀπό κακό συνήθειο!... Καί τούς τάραξε! Θά ρωτήση κάποιος: «Καλά, πρέπει, σώνει και καλά, στό ποδόσφαιρο νά τά δοῦμε αὐτά; Νά ἐπαινέσουμε στό ποδόσφαιρο, πού δέν εἶναι πνευματικό στάδιο ἀλλά κοσμικό παιχνίδι;» Ἐμεῖς, τό βλέπουμε αὐτό κάτι σάν εὐσεβιστική ἐπίδραση· διότι, φίλοι μου, ἐκεῖ πού ἐκφράζεται κανεῖς ἐλεύθερα, ἐκεῖ φαίνεται τί σόι ἄνθρωπος εἶναι! Ἄφοῦ τό ποδόσφαιρο βρίσκεται στό κέντρο τοῦ παγκοσμίου ἐνδιαφέροντος και ἄφοῦ ἀποτελεῖ ἡ μάχη μεταξύ τῶν ἐθνικῶν ὁμάδων κάτι σάν ἀπομίμηση πολέμου σῶμα μέ σῶμα, χωρίς νά μπορούν οἱ ἰσχυροί νά στείλουν «ἔξυπνες δόμβες» στόν ἀντίπαλο ἰσοπεδώνοντάς τον μέχρι χώματος, ἐπειδή αὐτός εἶναι φτωχός και ἀδύναμος, και ἄφοῦ δέν μᾶς ἔχουν ἀφήσει πολλά πεδία δίκαιης και ἀνεπηρέαστης ἀντιπαράθεσης σ' ἐμᾶς τούς Ἑλληνες τά τελευταῖα χρόνια, (γιά διαφόρους λόγους πού ἐδρεύουν ἐντός και ἐκτός Ἑλλάδος), ὁ λαός μας, λαός εὐαίσθητος, λαός εὐγενικός στή

βάση του, μά πολύ πληγωμένος, πολλάκις προδωμένος, λίαν ἀδικημένος, ἀσύλληπτα καταπιεσμένος, και ὅλα αὐτά, μόνο και μόνο ἐπειδή εἶναι Ἑλληνας Ὁρθόδοξος Χριστιανός μέ αὐτήν τήν τεράστια παράδοση και ἱστορία, ὁ λαός μας λοιπόν, βγάζει τό ἄχτι του μέσα ἀπό αὐτές τίς ἐπιτυχίες, δίνοντας τό μήνυμα σούς ἡγέτες του. Καί ποιό εἶναι αὐτό; «Εἴμαστε περήφανοι γιά τήν πατρίδα μας και τήν πίστη μας! Τιμοῦμε τή σημαία μας πού ἔχει στή μέση τόν Σταυρό, θυμόμαστε μίαν ἱστορία 5000 χρόνων πρίν και μετά τόν Χριστό, ἔστω κι ἂν μερικές πτυχές της εἶναι θαμπές και ἀσαφείς στό μυαλό μας, γνωρίζουμε τό μεγαλεῖο τῆς Ρωμοσύνης —τό ἔχουμε ζήσει στό Βάπτισμά μας και ἄφοῦ δέν καταλαβαίνετε ἄλλοιῶς, πάρτε το χαμπάρι μέσ' ἀπό τίς ἀθλητικές νίκες τῆς Ἑθνικῆς! Ἀπαιτοῦμε νά κρατήσετε ψηλά τή σημαία αὐτή, νά ἀναδείξετε τήν πίστη μας στόν Χριστό, τήν Ὁρθόδοξη και Ἀνατολική και σᾶς διατάσσουμε ὡς ἐντολοδόχους δικούς μας (πού εἴστε ἄλλωστε) νά ἀγωνισθῆτε τοῦλάχιστον ὅσο αὐτοί οἱ παῖκτες, τά παιδιά σας, τά ἑλληνόπουλα, γιά νά μᾶς κάνετε κι ἐσεῖς περήφανους και συγκινημένους διά παντός, ἀντιστεκόμενοι και ἐπιμένοντες ὅπως ἡ διαχρονική Ἑθνική Ἑλλάδος, γιά τά ἰδανικά τοῦ Γένους μας!»

Αὐτά ὅλα σημαίνει ἡ ἱστορική ἔδοξος τῶν Ἑλλήνων στίς πλατείες και τούς δρόμους τοῦτες τίς ἡμέρες, θυμίζοντας τίς νίκες σούς Ἀγίους Σαράντα, τήν Κορυτσά και ἄλλους Ρωμαίικους τόπους, στά 1940. (Ἀπό τότε ἔχουν νά δοῦν οἱ γιαγιάδες τέτοιες ἐκδηλώσεις αὐθόρμητες). Ἐπίσης, θυμίζουν και... κάτι ἀπό τό μέλλον! Βεβαίως, σωστά τό μαντέψατε! Ποῦ νά δῆτε τί θά γίνη ὅταν θά πάρουμε τήν Πόλη και τήν Ἁγία-Σοφιά! Ἔτσι εἶναι τά πράγματα! Προθέρμανση κάνουμε· διότι ὅσο ἁμαρτωλοί κι ἂν εἴμαστε, ὁ Θεός κρατάει τό ΕΝΑ! Παραμείναμε ὀρθόδοξοι (και θά παραμείνουμε) μέσα σέ καταγισμό πυρῶν ἀπό ἔξω κι ἀπό μέσα! Ἡ Ἑλλάδα πού ἀντιστέκεται, ἡ Ἑλλάδα πού ἐπιμένει, λοιπόν, κι ὁποῖος δέν καταλαβαίνει, δέν ξέρει ποῦ πατᾶ και ποῦ πηγαίνει!»

ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΕΣ «ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΕΣ» ΜΕΘΟΔΟΙ:

Μία νέα μορφή πνευματικού όλοκληρωτισμού της Έλένης ΄Ανδρουλάκη, καθηγήτριας

Β' Μέρος

4. Λίγα λόγια για τήν ΄Ομοιοπαθητική

Η όμοιοπαθητική, σύμφωνα με ειδικούς μελετητές, Χριστιανούς¹ αλλά και άθεϊστές ή σκεπτικιστές² βασίζεται στην όμοιοπαθητική μαγεία³. Η βασική αρχή της είναι ότι τά ὅμοια θεραπεύουν τά ὅμοια. Ὁ ιδρυτής τῆς ὁμοιοπαθητικῆς, ὁ Σαμουήλ Χάνεμανν, λέει ὅτι ἀνακάλυψε μέ διαλογισμό πῶς ἡ «ἄριστη θεραπεία βρῖσκεται στήν ἀρχή: Γιά νά θεραπεύεις ἦπια, γρήγορα, βέβαια καί μόνιμα, διάλεγε γιά κάθε περίπτωση ἀρρώστιας ἓνα φάρμακο, πού μπορεῖ νά προκαλέσει ὅμοια πάθηση (ὅμοιον πάθος) σάν αὐτό πού πρόκειται νά θεραπεύσει»⁴!

Ἡ ὁμοιοπαθητική πιστεύει στήν ὑπαρξη μιᾶς «πνευματικῆς δύναμης» —πού ἀποκαλεῖται καί «ζωτική ἐνέργεια» ἢ «ζωτική ἀρχή»— ἢ ὅποια δῆθεν «ζωοποιεῖ ὅλα τά ζωντανά πλάσματα»⁵ καί ἢ ὅποια ὅταν διαταραχθεῖ ὁδηγεῖ στήν ἀσθένεια⁶. Αὐτό εἶναι «τό μεταφυσικό δόγμα τοῦ βιταλισμοῦ, ὁ ὁποῖος πρεσβεύει ὅτι οἱ ζωντανοί ὀργανισμοί κατέχουν μιά μή ὑλική ἐσωτερική δύναμη ἢ ἐνέργεια, πού τούς χαρίζει τήν ιδιότητα τῆς ζωῆς»⁷. Ἡ πίστη σέ μιά τέτοια δύναμη ἢ ἐνέργεια πού διαπερνᾶ τά πάντα βρῖσκεται βέβαια «στόν πυρήνα τοῦ ἀποκρυφισμοῦ»⁸. Ὁ Χάνεμανν ἔλεγε ὅτι «οἱ παθήσεις τῶν ἀνθρώπων δέν βασίζονται σέ ὑλικό ἐρέθισμα, δηλαδή σέ νοσογόνο ὕλη, ἀλλά ὅτι εἶναι μόνο πνευματοειδεῖς (δυναμικές) διαταραχές τῆς πνευματοειδοῦς δύναμης (τῆς ζωτικῆς ἀρχῆς, τῆς ζωτικῆς δύναμης) πού ζωογονεῖ τό σῶμα τοῦ ἀνθρώπου»⁹. Ἡ πιό ἀπλά, κατά τό δάσκαλο τῆς ὁμοιοπαθητικῆς Γεώργιο Βυθούλκα, «οἱ αἰτίες τῶν ἀσθενειῶν δέν εἶναι ὑλικές, ἀλλά ἐνεργειακές»¹⁰. Αὐτή ἡ μή ἀνιχνεύσιμη ἐπισημονικά «ἐνέργεια» ἢ ὅποια βέβαια καμιά σχέση δέν ἔχει μέ τόν ὄρο ἐνέργεια τῆς Φυσικῆς ἢ τῆς Χημείας¹¹, αὐτή ἡ «πνευματοειδῆς δύναμη», ἢ γνωστή καί ὡς «ζωτική ἐνέργεια,

ζωτική δύναμη, συμπαντική ἐνέργεια, πρᾶνα, ἀστρικό φῶς, ὀργόνη, βιοενέργεια...»¹², «κουνταλίνη»¹³, «κι, τσί»¹⁴... ἀποτελεῖ τή βάση τῶν περισσοτέρων ἐναλλακτικῶν «θεραπειῶν»¹⁵, οἱ ὁποῖες θεωροῦν ὅτι ἡ ὑγεία καθορίζεται ἀπό τή ροή αὐτῆς τῆς ἐνέργειας¹⁶.

Μιά ἄλλη βασική ἀρχή τῆς ὁμοιοπαθητικῆς εἶναι καί ἡ *δυναμοποίηση*, ἐκείνη δηλαδή ἡ διαδικασία πού καθιστᾶ μιά οὐσία ὁμοιοπαθητικό φάρμακο. Ἡ δυναμοποίηση ὀρίζεται ὡς ἡ διαδικασία «ἀραιώσης καί κρούσης (δόνησης)¹⁷» τῆς οὐσίας. Αὐτή ἡ ἀραίωση ἐπαναλαμβάνεται τόσες φορές ὥστε συχνά νά μήν ὑπάρχει οὔτε ἴχνος τῆς ἀρχικῆς οὐσίας¹⁸. Ἀκούγεται ἀπίστευτο ἀλλά κατά τήν ὁμοιοπαθητική «ὄσο περισσότερο ἀραιώνεται καί δονεῖται μιά οὐσία, τόσο περισσότερο αὐξάνεται ἢ θεραπευτική τῆς δράση, ἀκόμα καί πέρα ἀπό τό σημεῖο ὅπου κανένα πιά μόριο τῆς ἀρχικῆς οὐσίας δέν ὑπάρχει»¹⁹! Δηλαδή «Ἐκτός κι ἂν οἱ νόμοι τῆς χημείας λειτουργοῦν ἀνάποδα, τά περισσότερα ὁμοιοπαθητικά φάρμακα εἶναι πολύ ἀραιωμένα γιά νά ἔχουν ὅποιοδήποτε ἀποτέλεσμα στή λειτουργία τοῦ ὀργανισμοῦ»²⁰. Τότε πῶς θεραπεύουν; Μήπως τό νερό ἔχει μνήμη καί θυμᾶται τίς οὐσίες πού διαλύθηκαν σ'αὐτό; Ἔγινε —κυριολεκτῶ— κι αὐτή ἡ ἀπόπειρα ἐξήγησης τῆς δράσεως τοῦ ὁμοιοπαθητικοῦ φαρμάκου²¹! Κατά τούς ὁμοιοπαθητικούς θεραπεύουν, γιατί «μόνο ἡ ἐλάχιστη δόση μπορεῖ νά περιέχει τήν καθαρῆ, φανερῆ, πνευματοειδῆ φαρμακευτική δύναμη καί νά ἐπιδρᾶ τόσο πολύ»²² καί γιατί μέ τή δυναμοποίηση «δυνάμεις κρυμμένες καί ἀποκοιμισμένες... στά ἀκατέργαστα φάρμακα ἀναπτύσσονται καί ἐνεργοποιοῦνται σ' ἓναν ἀπίστευτο βαθμό»²³. Ἀπροκάλυπτα γίνεται λόγος γιά «μαγική, ἱαματική δύναμη τῶν φαρμάκων πού παρασκευάστηκαν (δυναμοποιήθηκαν) μέ τήν ὁμοιοπαθητική»²⁴ καί γιά τό ὅτι «τό τρίψιμο τῆς φαρμακευτικῆς ὕλης καί ἡ δόνηση τοῦ διαλύματός της (δυναμοποίηση)... ἐκπνευματίζει τήν ὕλη»²⁵.

“Όλα αυτά μᾶς ὀδηγοῦν στὰ ἐξῆς δυό συμπεράσματα: α) μέ τήν ἀπλή λογική σκεπτόμενοι, ἢ ὁμοιοπαθητική μοιάζει νά εἶναι τσαρλατανισμός, καθαρή ἀπάτη· β) θεολογικά σκεπτόμενοι, ἂν ἀσχολοῦνται μέ πνευματικές δυνάμεις καί δέν ἐπικαλοῦνται τόν ἕνα ἀληθινό Θεό, τότε τά πράγματα γίνονται ἐπικίνδυνα. “Όσον ἀφορᾷ στό πρῶτο συμπέρασμα ἄς προσέξουμε τά ἐξῆς. “Ο καθηγητής Παθολογίας Ἀθανάσιος Ἀβραμίδης πού ἔχει ἀσχοληθεῖ ἐπισταμένως μέ τό θέμα τονίζει ὅτι «εἶναι πολύ ἐπικίνδυνο νά θεραπεύεις πραγματικούς ἀρρώστους μέ φαρμακοδυναμικῶς ἀδρανεῖς οὐσίες»²⁶. “Ο καθηγητής Πνευμονολογίας, Παναγιώτης Μπεχράκης δηλώνει: «Ἡ θεσμοθετημένη ἀναρχία μέ τή χρήση τῶν ἀποκαλούμενων φαρμάκων, χωρίς καμιά προηγούμενη

ἔγκριση ἀπό τόν ΕΟΦ, πρέπει νά σταματήσει. Δέν εἶναι δυνατόν σκευάσματα νά θεωροῦνται ἀδρανῆ ὅσον ἀφορᾷ τήν ἐπικινδυνότητά τους καί ἀποτελεσματικά ὅσον ἀφορᾷ τίς εὐεργετικές ἐπιδράσεις τους»²⁷. Οἱ καθηγητές Ἀβραμίδης, Μπεχράκης καί ὁ διδάκτωρ Ἱατρικῆς Γεώργιος Ἱεραπετριτάκης ἔχουν ἐκπονήσει ἔρευνα «5000 σελίδων γιά τίς ἀνορθόδοξες θεραπευτικές μεθόδους (ΑΝΘΕΜ)»²⁸, ὅπως τίς χαρακτηρίζουν. Στά συμπεράσματά τους ἐπισημαίνουν ὅτι «σέ θεωρητικό ἐπίπεδο ὅλες οἱ ΑΝΘΕΜ τείνουν στήν ἐπαναφορά μεθόδων προεπιστημονικῆς ἱατρικῆς... “Ο θεραπευτής στίς διάφορες ΑΝΘΕΜ δέν ἔχει ρόλο ἱατροῦ, μέ τήν ἐπιστημονική ἔννοια τοῦ ὄρου, ἀλλά λειτουργεῖ ὡς ἐνδιάμεσος μεταξύ κάποιας ἐνεργειακῆς δύναμης καί τοῦ ἀρρώστου»²⁹. “Η

“ Η Παρακαταθήκη παρακαλεῖ γιά τή συνδρομή σας

“Η Παρακαταθήκη μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ, τίς εὐχές τῶν Πατέρων καί τή βοήθεια τῶν φίλων της εἰσῆλθε ἀπό τό φθινόπωρο τοῦ ἔτους 2003 στόν ἕκτο χρόνο ἐκδόσεώς της.

“Όλα αὐτά τά χρόνια ἡ Παρακαταθήκη ἀπεστέλλετο δωρεάν. “Η συνδρομή ἦταν προαιρετική.

Παρ’ ὅτι ἡ ἐπιθυμία μας εἶναι αὐτό τό καθεστῶς νά συνεχισθεῖ, ἡ σκληρή πραγματικότητα μᾶς ἐμποδίζει νά τό κάνουμε. “Ο λόγος εἶναι ὅτι ἐνῶ ἀπό τή μιά πλευρά ἔχουμε αὐξηση τῶν ἐξόδων ἐκτυπώσεως καί ἀποστολῆς διά τοῦ Ταχυδρομείου, ἀπό τήν ἄλλη ἔχουμε μεγάλη μείωση τῶν προαιρετικῶν συνδρομῶν ἀφ’ ὅτου τό εὐρώ ἀντικατέστησε τή δραχμή.

Ἀναγκασθήκαμε ἀπό τό τεῦχος Ἰαν.–Φεβρ. 2004 νά προσαρμοσθοῦμε καί ἐμεῖς στήν πρακτική τῶν περισσοτέρων περιοδικῶν, τά ὁποῖα ἔχουν συγκεκριμένο ποσό συνδρομῆς, διότι διαφορετικά θά πρέπει λόγω τῶν συσσωρευθέντων χρεῶν νά διακόψουμε τήν ἔκδοση τῆς Παρακαταθήκης.

Ἔτσι ἡ ἐτήσια συνδρομή ἐσωτερικοῦ θά εἶναι 10 εὐρώ, ἐνῶ ἡ ἐτήσια συνδρομή ἐξωτερικοῦ θά εἶναι 30 εὐρώ. Γιά τήν Κύπρο ἡ ἐτήσια συνδρομή θά εἶναι 7 λίρες Κύπρου.

Ἐννοεῖται ὅτι θά γίνονται μέ εὐγνωμοσύνη δεκτές προσφορές καί πέραν τοῦ συγκεκριμένου ποσοῦ τῆς ἐτήσιας συνδρομῆς γιά τήν ἐνίσχυση τοῦ περιοδικοῦ καί τοῦ Συλλόγου πού τό ἐκδίδει, δηλαδή, τοῦ Πανελληνίου Συνδέσμου γιά τήν Ἑλληνορθόδοξη Παράδοση «Παρακαταθήκη».

Μπορεῖτε γιά τήν ἀποστολή τῆς συνδρομῆς σας νά χρησιμοποιήσετε τήν ἐνθετη ταχυπληρωμή, ἡ ὁποία ἔχει χαμηλότερο ταχυδρομικό τέλος ἀπό τίς ἄλλες ταχυδρομικές ἐπιταγές ἢ νά καταθέσετε χρήματα σέ ἕναν ἀπό τούς δύο τραπεζικούς λογαριασμούς πού ἀναγράφονται κατωτέρω:

Ἐθνική Τράπεζα: 421/614374-15 καί Αἰφρα Τράπεζα Πίστεως: 815-002101-039454.

Στήν τελευταία αὐτή περίπτωση τῆς καταθέσεως μέσφ Τραπεζῆς, παρακαλοῦμε νά γράψετε ὀπωσδήποτε τό ὄνομά σας στό παραστατικό καταθέσεως πού συμπληρώνετε στήν Τράπεζα, ὥστε νά μποροῦμε νά τό πληροφορηθοῦμε καί νά σᾶς ἀποστείλουμε καί τήν σχετική ἀπόδειξη. “Η ἀπόδειξη συνδρομῆς ἡ δωρεᾶς μπορεῖ νά ἐπισυναφθεῖ στή φορολογική σας δήλωση, γιά νά ἐκπέσει τό ποσό αὐτό ἀπό τήν Ἐφορία.

«Ομάδα Μελέτης Προβλημάτων Ίατρικῆς Ἡθικῆς» ἀπό τή Θεσσαλονίκη ἐπίσης διαπιστώνει τήν ἔλλειψη ἐπιστημονικῆς βάσεως τῆς ὁμοιοπαθητικῆς. Σχετικά μάλιστα μέ τήν πολύ βασική θεωρία τῆς ὁμοιοπαθητικῆς, τή *θεωρία τῶν μiasμάτων* —τό μίασμα ὀρίζεται ὡς «ένα μπλοκάρισμα ἢ μιά παραμόρφωση τῆς φυσιολογικῆς ροῆς τῆς ἐνέργειας»³⁰ πού δέν μπορεῖ, κατά τούς ὁμοιοπαθητικούς, νά τροποποιηθεῖ καί νά βελτιωθεῖ μέ τίποτα στόν κόσμο, ἐκτός ἀπό τό ὁμοιοπαθητικό φάρμακο³¹— ἢ προαναφερθεῖσα Ὁμάδα ἰατρῶν παρατηρεῖ πῶς ἡ θεώρηση ὅτι «τά χρόνια νοσήματα ὀφείλονται στήν ὕπαρξη τῶν «μiasμάτων» (ψωρικῶ, σιφυλιδικῶ καί συκωτικῶ ἢ γονορροϊκῶ)³², τά ὅποια μεταδίδονται, πνευματικῶ τῶ τρόπῳ, ἀπό γενεᾶς εἰς γενεάν ὄχι μόνο στερεῖται ἐπιστημονικῆς βάσεως, ἀλλά ἐπαναφέρει Μεσαιωνικές δοξασίες περί τῆς αἰτιο-παθογενείας τῶν νόσων»³³. Κατά τόν Ἱατρικό Σύλλογο Ἀθηνῶν «ἡ Ὁμοιοπαθητική δέν ἀποτελεῖ ἐπιστήμη»³⁴, ὁ δέ Ἀμερικανικός Ἱατρικός Σύλλογος ἀπό τήν ἴδρυσή του ἀκόμα ἀπαγόρευσε στά μέλη του τήν ὁποιαδήποτε σχέση μέ τήν ὁμοιοπαθητική³⁵. Σήμερα, τό Ἐθνικό Συμβούλιο Ἐνάντια σέ Ἀπάτες Ὑγείας (NCAHF) στήν Ἀμερική καταβάλλει φιλότιμες προσπάθειες νά πληροφορήσει ὑπεύθυνα τόν κόσμο γιά τήν ψευδοεπιστημολογία, τήν ἀναποτελεσματικότητα ἢ καί τούς κινδύνους μεθόδων ὅπως ἡ ὁμοιοπαθητική³⁶, ὁ βελονισμός³⁷, ἡ φυσιοπαθητική (naturopathy) κ.ἄ.

Τώρα πῶς κάποιοι μιλοῦν γιά θεραπείες; Σύμφωνα μέ πολλούς μελετητές³⁸, οἱ «θεραπείες» μπορεῖ νά ὀφείλονται σέ: 1) λανθασμένη διάγνωση (ἢ ἀσθένεια δέν ὑπῆρξε ποτέ) 2) ὕπαρξη αὐτοϊώμενων, κυκλικῶν νοσημάτων 3) κάποια ἄλλη θεραπεία πού χρησιμοποιήθηκε μαζί μέ τήν ὁμοιοπαθητική 4) τό φαινόμενο τοῦ placebo ἢ εἰκονικῶ φαρμάκου.

Ἐπιπλέον, οἱ Χριστιανοί ἔχει σημασία νά προσέξουν τά ἀκόλουθα: Οἱ ὁμοιοπαθητικοί δυναμοποιοῦν (δηλαδή ἀραιώνουν καί κρούουν) τά φάρμακά τους γιά νά «μποροῦν νά φτάσουν μέχρι τήν ἀπλή οὐσία»³⁹, τήν ὁποία ταυτίζουν μέ τήν οὐσία τοῦ «θεοῦ»⁴⁰. «Κατά τήν Ὁμοιοπαθητική λοιπόν ἡ δράση τοῦ φαρμάκου ὀφείλεται στίς ἀποκρυφές θεῖες ιδιότη-

τες τῆς ὕλης»⁴¹. Ὑπάρχει δηλαδή μιά «ἐπικρατοῦσα τάση πανθεισμοῦ [πού] τοποθετεῖ τό Θεό παντοῦ, σέ κάθε ἄνθρωπο, σέ κάθε ζῶο, φυτό, λουλούδι, κύτταρο ἀκόμα καί στό ὁμοιοπαθητικό φάρμακο»⁴². Ἀκόμα, οἱ ὁμοιοπαθητικοί μιλοῦν γιά τή «φαρμακολογία τῆς “ψυχῆς” τοῦ ὁμοιοπαθητικοῦ φαρμάκου»⁴³ καί λένε ὅτι «τό φάρμακο μόνο του γνωρίζει τόν ἀσθενή, καλύτερα ἀπό τό γιατρό, καλύτερα καί ἀπό τόν ἴδιο τόν ἀσθενή... Οὔτε ὁ ἀσθενής οὔτε ὁ γιατρός ἔχει τόση σοφία ἢ γνώση»⁴⁴! Καί ἀπροκάλυπτα δηλώνουν ὅτι «ἡ ὁμοιοπαθητική βοηθᾷ ν’ ἀνοίξουν τά ἀνώτερα πνευματικά κέντρα τοῦ ἀνθρώπου»⁴⁵ «γιά νά εἰσρεῦσει ἀπό ἐκεῖ ἡ πνευματική καί οὐράνια ἐνέργεια»⁴⁶.

Ἐν ὀλίγοις ἡ ὁμοιοπαθητική ἐφαρμόζει τή «θεραπεία» της μέσῳ «πνευματικῶν ιδιοτήτων» τοῦ φαρμάκου της, τό ὅποιο γίνεται θεός, καί μέσῳ ἐλέγχου τῆς «παγκόσμιας/συμπαντικῆς/πνευματικῆς ἐνέργειας». Ὅμως, ἡ *συγκέντρωση ἢ ἡ ἐνεργοποίηση πνευματικῆς ἐνέργειας καί ἡ χρησιμοποίησή της γιά τήν ἐπίτευξη κάποιου στόχου ἀποτελεῖ χαρακτηριστικό τῆς μαγείας*. Δέν θά πρέπει ὅλα αὐτά νά μᾶς προβληματίσουν; Γιατί ὅλη αὐτή ἡ ἐκτενῆς χρήση «ἀποκρυφου λεξιλογίου καί ἰδεῶν διαποτισμένων μέ ἀνατολικές φιλοσοφίες ὅπως ὁ Ἰνδουισμός»⁴⁷; Τί δουλειά ἔχουν οἱ ἐπαινετικές ἀναφορές στόν διαλογισμό⁴⁸ καί οἱ ἀναφορές γιά τήν δῆθεν ὕπαρξη «αἰθερικῶ ἢ ἀστρικοῦ σώματος ἢ βιοενέργειας»⁴⁹ σέ κείμενα «Ἱατρικῆς»; Καί τί μπορεῖ νά σημαίνει ὅτι ὁ ἐμπνευστής τῆς ὁμοιοπαθητικῆς, ὁ Χάνεμανν, ὑπῆρξε μεταξύ ἄλλων καί ὀπαδός τοῦ μέντιουμ Ἐμμανουήλ Σουνέντεμποργκ⁵⁰;

Δυστυχῶς, ἡ ὁμοιοπαθητική, σύμφωνα μέ ὅσους τήν ἔχουν γνωρίσει ἢ μελετήσει βαθιά, εἶναι ἀναμφίβολα θεμελιωμένη στόν ἀποκρυφισμό. Θά μπορούσε μάλιστα νά χαρακτηριθεῖ καί ὡς ἀποκρυφισμός πού προσπαθεῖ νά ἀποκτήσει ἐπιστημονικό προσωπεῖο. Ὁ μακαριστός π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος τήν εἶχε περιλάβει τό 1995 στή σειρά των διβλίων του γιά τόν ἀποκρυφισμό⁵¹. Ὁ π. Κωνσταντῖνος Στρατηγόπουλος ἔκανε, ἀπό τό 1991, σειρά ἐκπομπῶν-ἔρευνας στό ραδιοφωνικό σταθμό τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος γιά τήν ὁμοιοπαθητική, τό βελονισμό καί λοιπές πρακτικῆς καί

κατέληξε τό 1994 λέγοντας τά έξής: «Τό μόνο πού μπορεῖ νά κάνει ἡ Ἐκκλησία σέ τέτοιες προβληματικές εἶναι νά ζητήσει νά μήν ὑπάρχει σκοταδισμός στήν ἐπιστήμη... Ἡ ἐντύπωσή μας μέχρι τώρα εἶναι, ἡ προσωπική μας [ἐντύπωση], πώς λέμε γιά τήν ὥρα ἕνα μεγάλο ὄχι στήν ὁμοιοπαθητική ἰατρική»⁵². Γιά νά συμπληρώσει τό 1995, μετά ἀπό νεότερα στοιχεῖα πού ἀποκαλύφθηκαν: «ὄχι στίς περιττές θαυματολογίες καί ὄχι στόν ἀποκρυφισμό μέσ' στό χῶρο τῆς Ἰατρικῆς»⁵³. Ἡ «Πρωτοβουλία Γονέων Βορείου Ἑλλάδος γιά τήν Προστασία τοῦ Ἑλληνορθόδοξου Πολιτισμοῦ, τῆς Οἰκογενείας καί τοῦ Ἀτόμου» ἔθεσε σέ κυκλοφορία τό 1998 ἕνα πολύ τεκμηριωμένο βιβλίο πού καταδεικνύει «τό ἀσυμβίβαστο τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς μέ τήν Ὁρθόδοξη πίστη»⁵⁴. Σύμφωνα μέ τή μελέτη αὐτή «δέν θά πρέπει νά αποκλείσουμε καί τό δαιμονικό στοιχεῖο στίς «θεραπεῖες»»⁵⁵, ἀφοῦ ἡ ὁμοιοπαθητική «ἐνῶ δέν ἔχει καμιά ἐπιστημονική βάση, ἔχει σαφέστατη θεμελίωση στό χῶρο τοῦ ἀποκρυφισμοῦ καί τῶν ἀνατολικῶν θρησκειῶν»⁵⁶. Ἐπίσης, «εἶναι ὑπαρκτός ὁ κίνδυνος νά δράσει ἡ Ὁμοιοπαθητική, ὅπως καί οἱ ὑπόλοιπες «ἐναλλακτικές θεραπεῖες τῆς Νέας Ἐποχῆς» ... ὡς γέφυρα πού θά ὀδηγήσει ἀνύποπτους χριστιανούς στίς ἀνατολικές θρησκείες, ἀμβλύνοντας σέ πρώτη φάση, τό ὀρθόδοξο αἰσθητήριό τους»⁵⁷.

Ἄλλά καί στό ἐξωτερικό ὁ ἐρευνητής Dr David Brown τονίζει ὅτι ἡ εἰσροή τῆς πνευματικῆς ἐνέργειας στήν ὁποία στοχεύει ἡ ὁμοιοπαθητική, ὅπως δηλώνουν κορυφαῖοι δάσκαλοί της⁵⁸, ἀποτελεῖ δαιμονική κατάσταση. Ὁ Dr David Brown καταλήγει πώς παρὰ τή συγκάλυψη τῆς ἀποκρυφιστικῆς διάστασης «Οἱ πρακτικές τῆς ὁμοιοπαθητικῆς μποροῦν καί πράγματι ἀνοίγουν τήν πόρτα τοῦ μυαλοῦ σέ δαιμονικές ἐπιρροές»⁵⁹. Στό ἴδιο συμπέρασμα φτάνει καί ἕνας ἄλλος ἐρευνητής, ὁ Χριστιανός γιατρός H.J. Borp, ὁ ὁποῖος χαρακτηρίζει τήν ὁμοιοπαθητική ἐπικίνδυνη καί ἐπισημαίνει ὅτι «ἡ ἐπίδραση τοῦ ἀποκρυφισμοῦ στήν ὁμοιοπαθητική μεταδίδεται στόν ἄνθρωπο, ὀδηγώντας τον συνειδητά ἢ ἀσυνείδητα σέ δαιμονική ἐπήρεια»⁶⁰ — λέει μάλιστα ἐνδεικτικά ὅτι «συναντοῦμε συχνά νευρική κατάθλιψη σέ οἰκογένειες πού χρησιμοποιοῦν ὁμοιοπα-

θητικές θεραπεῖες»⁶¹. Στό ἴδιο συμπέρασμα φαίνεται ὅτι εἶχε φτάσει, χωρὶς νά χρειαστεῖ μᾶλλον νά μελετήσει τά ὁμοιοπαθητικά συγγράμματα, καί ὁ γέροντας Παῖσιος, ὁ ὁποῖος χαρακτηρίζει τά ὁμοιοπαθητικά φάρμακα ὡς «δαιμονικό ὑποκατάστατο τοῦ ἁγιασμοῦ». Ἄλλά καί ὁ γέροντας Πορφύριος «δεχόταν μόνο τήν κλασική Ἰατρική»⁶³ καί ἀπέτρεπε τά πνευματικά του παιδιά τόσο ἀπό τήν ὁμοιοπαθητική⁶⁴, ὅσο καί ἀπό τόν βελονισμό, χαρακτηρίζοντάς τα «δαιμονικά πράγματα»⁶⁵.

Παραπομπές

1. http://www.despatch.cth.com/au/Despatch/vol191_homoeopathy.html
2. Carroll R.T., *The Sceptic s Dictionary*, Wiley, 2003, σελ. 162.
3. Frazer J.G., *The Illustrated Golden Bough*, Simon & Schuster, 1996.
4. Χάνεμανν Σαμουήλ, *ΟΡΓΑΝΟΝ τῆς Θεραπευτικῆς Τέχνης*, Πύρινος Κόσμος, 1989, σελ. 50.
5. Dr Winer Michael, *Τό Πλήρες Βιβλίο τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς*, Διόπτρα, 1992, σελ. 55, 378.
6. ἐνθ' ἄνωτ.
7. Carroll R.T., ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 402.
8. http://cana.userworld.com/cana_occultTerms.html
9. Χάνεμανν Σαμουήλ, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 15.
10. Βυθούλκα Γεωργίου, *Ἡ Νέα Διάσταση στήν Ἰατρική*, Ἀδάμ, 1994, σελ. 120.
11. Carroll R.T., ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 73, 74.
12. Βυθούλκα Γεωργίου, *Ἡ Νέα Διάσταση στήν Ἰατρική*, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 87.
13. Dr Winer Michael, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 56.
14. Διαμαντίδη Σπύρου, *Ὁμοιοπαθητική Ἰατρική*, Ἑστία, 1986, σελ. 129.
15. ὅπως ἐπίσης καί τῶν πολεμικῶν τεχνῶν
16. Carroll R.T., ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 402-403.
17. Διαμαντίδη Σπύρου, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 52.
18. Dr Winer Michael, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 83 ... Ἀβραμίδη Ἀθανασίου, *Ἀνορθόδοξες Θεραπευτικές Μέθοδοι τῆς «Νέας Ἐποχῆς»*, Φωτοδότες, 1998, σελ. 32.
19. Βυθούλκα Γεωργίου, *Ἡ Ἐπιστήμη τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς*, Ἐκδ. Κέντρου Ὁμοιοπαθητικῆς Ἰατρικῆς, 1990 σελ. 114.
20. Carroll R.T., ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 162.
21. <http://www.bbc.co.uk/science/horizon/2002/homeopathy.shtml>
22. Χάνεμανν, Σαμουήλ, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 89.

23. Βυθούλκα Γ., ‘Ομοιοπαθητική Ή Ίατρική του μέλλοντος, Έκδ. Κέντρου ‘Ομοιοπαθητικής Ίατρικής, 1985, σελ.16.

24. Χάνεμαν, Σαμουήλ, ένθ’ άνωτ., σελ. 277-278

25. Χάνεμαν, Σαμουήλ, ένθ’ άνωτ., σελ.278.

26. Άβραμίδη Άθανασίου, ένθ’ άνωτ., σελ. 25.

27. Κυριακάτικη Έλευθεροτυπία, 25/5/03

28. ένθ’ άνωτ.

29. ένθ’ άνωτ.

30. Dr Winer Michael, ένθ’ άνωτ., σελ. 59.

31. Διαμαντίδη Σπύρου, ένθ’ άνωτ., σελ.127.

32. πού δέν έχουν σχέση μέ τίς αντίστοιχες άσθένειες τής κλασικής Ίατρικής.

33. Έγγραφο τής «Όμάδος Μελέτης Προβλημάτων Ίατρικής Ήθικης» άπό τήν Θεσσαλονίκη, μέ ήμερομηνία 1-7-97.

34. Έγγραφο του ΙΣΑ προς όλα τά ΜΜΕ μέ ήμερομηνία 21/11/96.

35. Dr Winer Michael, ένθ’ άνωτ., σελ. 325-326.

36. <http://www.ncahf.org/pp/homeop.html>

37. <http://www.ncahf.org/pp/acu.html>

38. Carroll, ένθ’ άνωτ.,σελ.163, NCHAF, Έπιτροπή Μελέτης του Ίατρικού Συλλόγου Άθηνών.

39. Kent, J.T., Διαλέξεις πάνω στή Φιλοσοφία τής ‘Ομοιοπαθητικής, Έκδ. Ίατρ. Κέντρου ‘Ομοιοπαθ. Κύπρου, σελ. 68.

40. ένθ’ άνωτ., σελ. 59-68.

41. ‘Η ‘Ομοιοπαθητική άσυμβίβαστη μέ τήν ‘Ορθόδοξη πίστη, Πρωτοβουλία Γονέων Βορείου Έλλάδος, 1998, σελ. 14.

42. <http://logosresourcepages.org/homeopat.html>

43. Βυθούλκα Γεωργίου, ‘Η Ήπιστήμη τής ‘Ομοιοπαθητικής, ένθ’ άνωτ., σελ. 7.

44. <http://logosresourcepages.org/homeopat.html>

45. Βυθούλκα Γεωργίου, ‘Ομοιοπαθητική Ή Ίατρική του Μέλλοντος, ένθ’ άνωτ., σελ. 70.

46. Dr Winer Michael, ένθ’ άνωτ., σελ. 349.

47. <http://logosresourcepages.org/homeopat.html>

48. Βυθούλκα Γεωργίου, ‘Η Νέα Διάσταση στήν Ίατρική, ένθ’ άνωτ., σελ.101-102, 156 κ.ά.

49. Βυθούλκα Γεωργίου, ‘Η Νέα Διάσταση στήν Ίατρική, ένθ’ άνωτ., σελ. 101.

50. <http://logosresourcepages.org/na-med.html>

51. Άλεβιζοπούλου Άντωνίου, ‘Ο Άποκρουφισμός στο Φως τής ‘Ορθοδοξίας, τεύχος Γ’, Άθήνα 1995, σελ. 77-80.

52. 89,4 έκπομπή τής 27/11/1994.

53. 89,4 έκπομπή τής 14/5/1995.

54. ‘Η ‘Ομοιοπαθητική άσυμβίβαστη μέ τήν ‘Ορθόδοξη πίστη, Πρωτοβουλία Γονέων Βορείου Έλλάδος, 1998.

55. ένθ’ άνωτ., σελ. 24.

56. ένθ’ άνωτ., σελ. 26.

57. ένθ’ άνωτ., σελ. 26.

58. Dr Winer Michael, ένθ’ άνωτ.,σελ. 349& Βυθούλκα Γ., ‘Ομοιοπαθητική Ή Ίατρική του μέλλοντος, ένθ’ άνωτ.,σελ. 22

59. <http://logosresourcepages.org/na-med.html>

60. <http://logosresourcepages.org/homeopat.html>

61. <http://logosresourcepages.org/homeopat.html>

62. Άβραμίδη Άθανασίου, ένθ’ άνωτ., σελ. 83.

63. ένθ’ άνωτ., σελ. 83.

64. Σύμφωνα μέ τόν π. Άρτέμιο Γρηγοριάτη, ένθ’ άνωτ., σελ. 83.

65. Ίατρός πού άσκοϋσε, πριν μπει στήν Έκκλησία, τόν βελονισμό συμβουλευθήκε τόν γέροντα Πορφύριο, ό όποιος τής τό άπαγόρευσε ρητώς, λέγοντάς της «αυτά είναι δαιμονικά πράγματα και νά τ’ άφήσεις αυτά πού ξέρεις». Αυτά δήλωσε ή ίδια στήν έκπομπή «Ράδιο-πα-

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

Έρομονάχου ΙΣΑΑΚ, Βίος Γέροντος Παΐσιου του Άγιορείτου, Άγιον Όρος 2004, σσ. 720

Ένα σπουδαίο βιβλίο μās έχάρισε ή Συνοδεία του μακαριστου Γέροντος Ίσαάκ έρομονάχου, άπό τήν Καλύθη τής Άναστάσεως του Κυρίου στήν Καψάλα του Άγίου Όρους.

Τό βιβλίο, πού έξεδόθη τόν Ίούνιο του

2004 στο Άγιον Όρος, έχει τόν τίτλο «Βίος Γέροντος Παΐσιου του Άγιορείτου».

Και είναι μέν άλήθεια ότι για τόν μακαριστό Γέροντα Παΐσιο έχουν ήδη άπό τήν πρώτη χρονιά μετά τήν κοίμησή του (1994) γραφεί βιβλία πού διαλαμβάνουν τά τής άγίας βιοτής, των διδασκαλιών και των θαυμάτων πού ή Χάρις του Θεου δι’ αυτού ενεργούσε έν ζωή και ενεργεί και μετά τήν μακαρία κοίμη-

σή του. Ἐκ τῶν βιβλίων αὐτά πολλοί ἔχουν ὠφεληθεῖ πολὺ. Ὅμως δὲν ὑπῆρχε μιὰ συστηματικὴ βιογραφία τοῦ μακαριστοῦ Γέροντος. Τὸ κενὸ αὐτὸ ἐξεκίνησε νὰ ἀναπληρώσει ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ κοντινὰ πνευματικὰ τέκνα τοῦ Γέροντος Παΐσιου, ὁ παπα-Ἰσαάκ ἀπὸ τὴν Καψάλα. Ἐνῶ ὅμως εἶχε σχεδὸν ἔτοιμο τὸ βιβλίο, μετέστη καὶ αὐτὸς στὴν ἀληθινὴ ζωὴ (1998) ὁπότε τὸ βιβλίο παρέμεινε ἀδημοσίευτο.

Ἡ Συνοδεία τοῦ μακαριστοῦ παπα-Ἰσαάκ, ἀφοῦ τὸ συνεπλήρωσε καὶ μὲ ἄλλα στοιχεῖα, ὅπου χρειαζόταν, τὸ προσφέρει σήμερα στὸ φιλότιμο κοινόν, πού πραγματικά ρουφᾷ ἀχόρταγα τοὺς βίους τῶν νεωτέρων ἰδίως ἀγίων, ἐν οἷς διαλάμπει μετὰ τῶν πρώτων καὶ ὁ μακαριστὸς πατὴρ Παῖσιος ὁ Ἁγιορείτης.

Γιὰ νὰ λάβει ὁ ἀναγνώστης μιὰ ἰδέα τοῦ χαριτωμένου αὐτοῦ βιβλίου πού ἀριθμεῖ 720 σελίδες, παραθέτουμε ἕνα μέρος ἀπὸ τὸν μεστό Πρόλόγόν του.

Στὴν προσπάθεια τῆς βιογραφίσεως θέσαμε ὡς κανόνα τὴν ἀλήθεια: «ἀρχὴ τῶν λόγων σου ἀλήθεια» (Ψαλμ. ρη', 160). Προσπαθήσαμε δηλαδὴ νὰ παρουσιάσουμε τὸν Γέροντα ὅπως τὸν γνωρίσαμε, ὅπως ἦταν, χωρὶς προσπάθεια μεγεθύνσεως καὶ ἐξιδανικεύσεως ἀπὸ ἀγάπη καὶ θαυμασμό. Ἐνα μεγάλο μέρος τοῦ Βίου εἶναι κατ' οὐσίαν αὐτοβιογραφία, διότι ὁ Γέροντας ἀποτελεῖ τὴν κύρια πηγὴ τῶν πληροφοριῶν μας. Ἀπὸ τὰ ἀψευδέστατα χεῖλη του καὶ μὲ ἄμεσο τρόπο προέρχονται οἱ περισσότερες διηγήσεις. Ὅσα ὅμως γράψαμε εἶναι λίγα, πτωχὰ καὶ ἀδύνατα, καὶ δὲν ἐξαντλοῦν τὸν πνευματικὸν πλοῦτον. Ὅχι μόνον δὲν ὑπερβάλλουμε, ἀλλὰ ἄθελά μας ἀδικοῦμε κατὰ πολὺ τὸν Γέροντα γιὰ τοὺς ἐξῆς λόγους:

Ἡ ἐσωτερικὴ του ζωὴ, ὅπως καὶ ἡ ζωὴ ὄλων τῶν ἀγίων, ἦταν κρυφὴ καὶ ἀθεώρητη. Ἐφάνερωσε λίγα γιὰ νὰ μᾶς βοηθήσῃ, ἀλλὰ ἔκρυβε πολὺ περισσότερα. Στὶς μετὰξὺ μας σχέσεις, ὅταν ζοῦσε, κυριαρχοῦσε τὸ ἀνθρώπινο στοιχεῖο, πού ἐκρυβε τὸ πνευματικὸν του μεγαλεῖο. Τὸ βασικώτερον εἶναι ὅτι ἡ πνευματικὴ μας τύφλωση καὶ ἀνεπάρκεια μᾶς ἐμπόδισαν νὰ δοῦμε πιὸ πνευματικὰ τὸν Γέροντα, ὥστε νὰ τὸν παρουσιάσουμε πιὸ πιστά. Ἄν ἡ πνευματικὴ μας κατάστασις ἦταν καλύτερη, θὰ ἦταν ὁποσδήποτε πιὸ καλὴ καὶ ἡ βιογρα-

φία του. Διότι εἶναι γνωστὸν ὅτι, γιὰ νὰ βιογραφηθῇ κάποιος ἕναν ἅγιον, πρέπει νὰ εἶναι καὶ ὁ ἴδιος ἅγιος, καὶ μάλιστα στὰ μέτρα καὶ στὴν κατάστασίν του. Ἐλεγε ὁ Γέροντας ὅτι οἱ βίοι τῶν ἀγίων πού εἶναι γραμμένοι ἀπὸ ἀγίους εἶναι θαυμάσιοι.

Ἐπειδὴ λοιπὸν «τὸ φρέαρ ἐστὶ βαθὺ καὶ ἀντλήμα οὐκ ἔχομεν» (Πρβλ. Ἰω. δ', 11), ἡ δικὴ μας δηλαδὴ ἀδυναμία δὲν ἐπαρκεῖ νὰ προσεγγίσῃ καὶ νὰ παρουσιάσῃ τὸ πνευματικὸν του μέγεθος, περιοριστήκαμε στὴν ἀπλὴ καὶ πιστὴ παράθεσις τῶν στοιχείων. Προσπαθήσαμε νὰ εἴμαστε μόνον ἀξιόπιστοι μάρτυρες καὶ τίποτε περισσότερον.

Παρὰ ταῦτα, μέσα ἀπὸ τὰ ἄτεχνα γραφόμενά μας ἀναδύεται ὁ Γέροντας κινούμενος μὲ ἄνεση μετὰ τῆς γῆς καὶ οὐρανοῦ, ἐμπαίζων ἀλλὰ καὶ οἰκτιρῶν τὸν διάβολον καὶ «συναλιζόμενος» μὲ πλειάδα ἀγίων. Ἀποκαλύπτεται πάμπτωχος, ἀλλὰ μὲ πλουσιώτατες εὐλογίες πού κατεβάζει μὲ τὴν προσευχὴν του ἀπὸ τὸν οὐρανὸν εἰς τὴν γῆν. Ἀδύναμος καὶ ἀσθενής, ἀλλὰ πανίσχυρος καὶ πυρακτωμένος μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, πού ἐνώπιόν του ὑποχωροῦν ἀκόμη καὶ οἱ φυσικοὶ νόμοι μοναχὸς ἐρημοπολίτης ἀλλὰ πολὺ κοντὰ στὶς ἀνάγκαις τῶν ἀνθρώπων ἀσκητὴς ἀσπληρὸς στὸν ἑαυτὸν του, ἀλλὰ φιλόανθρωπος μέχρι αὐτοθυσίας ὑπὲρ τῶν ἀδυνάτων, τῶν ἀσθενῶν καὶ τῶν ἀδικουμένων.

Ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς ζωῆς του ἦσαν ἀδύνατον νὰ περιληφθοῦν σὲ ἕναν τόμον. Γι' αὐτὸ ἐπιλέγησαν ἀντιπροσωπευτικὰ τὰ πιὸ δυνατὰ καὶ διδακτικὰ. Παραλείφθηκαν ἡ διδασκαλία τοῦ Γέροντα, πού συμπληρῶνει μερικὸς τόμους, πλῆθος ἐπιστολῶν του καὶ ὑπὲρ τὰ διακόσια μαρτυρημένα θαύματά του. Σκοπὸς μας δὲν ἦταν νὰ παρουσιάσουμε ἕναν «κατάλογο θαυμάτων». Διότι εἶναι φυσικὸν σὲ κάποιον πού φθάνει στὴν «ἀκρόρεια» τῶν ἀρετῶν καὶ ἀποκτᾷ τὴν θεῖαν χάριν νὰ ἐνεργοῦν τὰ χαρίσματα καὶ νὰ κἀν θαύματα. Ἀλλὰ τὸ ζητούμενον εἶναι πῶς θὰ φθάσῃ ὡς ἐκεῖ, ποῖο δρόμον θὰ ὀδεύσῃ καὶ μὲ ποῖον τρόπο θὰ ἀγωνισθῇ ἐναντίον τῶν παθῶν καὶ τῶν πειρασμῶν. Πιὸ πολὺ ἀπὸ τὰ θαύματά του μᾶς ἔχουν συγκινήσει ἡ μεγάλη του ἀνταρραγή, οἱ φιλότιμοι ἀγῶνες γιὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, ἡ μοναχικὴ ἀκρίβεια καὶ ἡ λεπτή

του αίσθηση για τήν πνευματική ζωή, ή σπάνια διάκρισή του, ή θυσιαστική αγάπη για τόν κάθε άνθρωπο και τό πατερικό του φρόνημα πού ανέπανε όλους.

Τό βιβλίο διαιρέθηκε σέ δύο μέρη:

Στό πρώτο μέρος, όπου παρουσιάζεται «Ο κατά πλάτος βίος του», έγινε προσπάθεια μέσα σέ ένα χρονικό και τοπικό πλαίσιο νά φανή όσο τό δυνατόν πιά απλά, αλλά και ολοκληρωμένα ή αγωνιστική του πορεία από τή γέννηση ως τήν κοίμησή του. Σέ δεκατέσσερις ενότητες–κεφάλαια μέ βάση και άξονα τόν έκάστοτε τόπο διαμονής του Γέροντα, τοποθετούνται άκτινωτά βιογραφικά στοιχεία, αγώνες, θαύματα και ποικίλες διαστηριότητες του.

Τό δεύτερο μέρος «Βιογραφικά σέ θεματικές ενότητες», κρίθηκε ως απαραίτητο συμπλήρωμα και επεξήγηση του πρώτου μέρους. Μέ αυτό προσεγγίζεται βαθύτερα και κατανοείται πληρέστερα ό Γέροντας. Τό καθένα από τά δύο μέρη διατηρεί μιά αυτότέλεια και ανεξαρτησία —θά μπορούσαν νά εκδοθούν ξεχωριστά— ενώ ταυτόχρονα έχουν βαθιά έσωτερική ενότητα. Είναι δηλαδή και τό δεύτερο μέρος βιογραφία. Δέν ακολουθεί χρονική σειρά, όπως τό πρώτο, αλλά περιέχει βιογραφικά περιστατικά ταξινομημένα σέ θεματικές ενότητες¹.

Κεντρική έννοια του δεύτερου μέρους αποτελεί ή θεία χάρις. Για νά τήν αποκτήσει ό Γέροντας πρώτα πάλεψε πρós τά πάθη και τήν άμαρτία, και ύστερα αναδείχθηκε «καλός οίκονόμος ποικίλης χάριτος Θεού²».

Στίς «Αρετές του Γέροντα (σημ. «Π»: πρόκειται για τήν Α' ενότητα του Β' μέρους του βιβλίου) αναφέρονται μέ τρόπο πρακτικό και παραστατικό διάφορα περιστατικά από τή ζωή του, πού υπέπεσαν στην αντίληψή μας. Καταχωρίζονται σέ κεφάλαια μέ κοινή υπόθεση τήν αρετή πού αναγράφεται στον τίτλο του κάθε κεφαλαίου. Δέν αναφέρεται σχετική διδασκαλία του, παρά μόνο λίγα επιγραμματικά στοιχεία της. Όπου όμως χρειάστηκε νά τονισθεί κάτι για νά φανεί καλύτερα τό πνεύμα του, παρατέθηκαν κάπως περισσότερα.

Τά «Χαρίσματά» του, (τίτλος τής Β' ενότητας του Β' μέρους) ποικίλα και υπερφυσικά,

ταξινομημένα κατ' είδος, φαίνονται έναργέστερα μέσα από τίς μαρτυρίες του ίδιου και άλλων. Έπελέγησαν δειγματοληπτικά λίγες, χωρίς σχολιασμούς, παρά μόνο όπου κρίθηκε σκόπιμη κάποια επεξήγηση.

Η έκταση, τό βάθος, και ή αξία τής «Προσφοράς» του, (τίτλος τής Γ' ενότητας του Β' μέρους) είναι αδύνατο νά αποτιμηθούν και νά περικλειστούν σέ λίγες σελίδες. Διότι έχοντας τήν ποικιλότητα των θείων χαρισμάτων, φυσικά και άδίαστα, χωρίς ανθρώπινη προσπάθεια και επιδίωξη, προσέφερε τόν πλούτο τής θείας χάριτος σέ λιμώττους ψυχές. Απλώς αναφέρονται κάποιοι ευαίσθητοι τομείς όπου ιδιαίτερα βοήθησε.

Υποσημειώσεις

1. Η διάρθρωσή του σέ τρεις ενότητες (Αρετές, Χαρίσματα, Προσφορά) βασίστηκε στό χωρίο: «οἶνον και σίκερα οὐ μή πίνῃ» (ἄσκησις, ἀγῶνας) – «και Πνεύματος Ἁγίου πλησθήσεται ἔτι ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ» (θεία χάρις) – «και πολλούς τῶν υἱῶν Ἰσραήλ ἐπιστρέψει ἐπὶ Κύριον τόν Θεόν αὐτῶν» (προσφορά), (Λουκ. α', 15-6).

Ο μέγας Πρόδρομος διήλθε τά στάδια αὐτά, ἄν και μέ ἄλλη σειρά, διότι ἀνεδείχθη προφήτης ἐκ μήτρας. Όλοι οἱ ἅγιοι πρώτα ἀγωνίσθηκαν για νά καθαρθοῦν ἀπό τά πάθη τηρώντας τίς ἐντολές, ἀπό τίς ὁποῖες γεννῶνται οἱ ἀρετές και μετά ἔλαβαν τή θεία χάρι. Στό τρίτο στάδιο παρατηρεῖται ή διάθεση και ή διανομή τῶν χαρισμάτων για τή σωτηρία τῶν ἀνθρώπων.

2. Α' Πέτρο. δ', 10.

Τό βιβλίο πού είναι πανόδετο και αρτιώτατο, όχι μόνον από πνευματικής αλλά και από έκδοτικής πλευράς, τιμᾶται 13 εὐρώ και τήν κεντρική διάθεσή του έχει τό Ἱερόν Ἱουχαστήριον «Ἁγιος Ἰωάννης ό Πρόδρομος» Τ.Κ. 63088 Μεταμόρφωσις Χαλκιδικής. Τηλ. 23750 61592, τηλεομ. 23750 61103

Πρωτοπρ. ΙΩΑΝΝΟΥ Σ. ΡΩΜΑΝΙΔΟΥ (†), Πατερική Θεολογία, Έκδόσεις Παρακαταθήκη, Θεσσαλονίκη 2004, σσ. 304

Κυκλοφορεῖ ἀπό τίς ἐκδόσεις Παρακαταθήκη τό βιβλίο «Πατερική Θεολογία» του μα-

καριστού πατρός Ἰωάννου Ρωμανίδου.

Παραθέτουμε ἀπό τόν Πρόλογο τοῦ π. Γεωργίου Μεταλληνοῦ τά παρακάτω, τά ὁποῖα ἀποτελοῦν συνοπτική ἀλλά καί πλήρη παρουσίαση τοῦ συγγραφέως, τοῦ βιβλίου καί τῆς σημασίας του.

Πρέπει νά χαιρετισθεῖ ιδιαίτερα ἡ ἔκδοση καί παράδοση στό ἀναγνωστικό κοινό τῶν πανεπιστημιακῶν παραδόσεων τοῦ γνωστοῦ καί τιμωμένου πανορθόδοξως δογματολόγου Καθηγητοῦ, πρωτοπρεσβυτέρου π. Ἰωάννου Ρωμανίδου. Ἡ μαγνητοφώνησή τους τό ἀ' ἐξάμηνο τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους 1983-1984 στή Θεολογική Σχολή τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης γέννησε τήν ἰδέα στόν πιστό μαθητή τοῦ π. Ἰωάννου, παραδοσιακό Μοναχό π. Δαμασκηνό Καρακαλληνό νά τίς ἀπομαγνητοφωνήσῃ καί νά τίς προσφέρει στό ὀρθόδοξο πλήρωμα γιά τήν θεολογική κατάρτιση καί πνευματική οἰκοδομή τους.

Ὁ διακεκριμένος πανεπιστημιακός διδάσκαλος καί κληρικός προσέφερε μία Δογματική «ἄλλον εἶδους», πέρα ἀπό τά γνωστά ὡς τότε σχολαστικά πρότυπα, τόν ἀκαδημαϊσμό καί τή νοησιαρχία πού δάριζαν ἀκόμη τήν πανεπιστημιακή μας Θεολογία. Ὁ λόγος του ἐπαναδιατύπωνε τήν πατερική διδασκαλία, πού δέν συνίσταται στή ἀπλή παράθεση πατερικῶν χωρίων, ἀλλά στή διείσδυση στό πνεῦμα καί τήν ἐμπειρία τους, μέσα ἀπό τήν

καρδιακή σχέση τους μέ τόν Τριαδικό Θεό μας. Αὐτές οἱ μαρτυρίες γιά τόν καθηγητή π. Ἰωάννη Ρωμανίδη, μαζί καί μέ τίς δικές μου διαπιστώσεις ἀπό τήν μελέτη τῶν ἔργων του, μέ ἔπεισαν ὅτι μποροῦμε νά ἀναφερόμεθα πανεπιστημιακά σέ ἐποχή «πρό Ρωμανίδη» καί ἐποχή «μετά Ρωμανίδη». Διότι γιά πρώτη φορά ἡ πανεπιστημιακή μας Θεολογία γνώρισε στό πρόσωπό του τή διασύνδεσή της μέ τήν Ἱστορία καί τή Λατρεία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὡς ἔκφραση τῆς ἐμπειρίας τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος καί μαρτυρία ζωῆς ἐν Χριστῷ, καί ὄχι μιᾶς αὐτονομημένης ἐπιστημονικῆς γνώσεως, χωρίς τήν ἀμεσότητα μέ τόν ἀγῶνα τοῦ πιστοῦ γιά σωτηρία.

Τό παρόν βιβλίο προσλαμβάνει, ἔτσι, καί τόν χαρακτήρα τῆς συμβολῆς στήν ἱστορία τῆς ἀκαδημαϊκῆς μας Θεολογίας, πού ἀρχίζει μέ τήν Θεολογική Σχολή τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας (1824) καί ιδιαίτερα ὡς πρός τό μάθημα τῆς Δογματικῆς, πού συνιστᾷ τήν καρδιά τῆς Θεολογικῆς μαθήσεως καί τήν ἐπιστημονική εἰσαγωγή στήν πίστη τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι γι' αὐτό βέβαιο, ὅτι ὄχι μόνο οἱ εἰδικοί καί οἱ φοιτηταί, ἀλλά καί τό εὐρύτερο ἐκκλησιαστικό σῶμα πολύ θά ὠφεληθεῖ ἀπό τίς παραδόσεις αὐτές, λόγω τῆς ἐκκλησιαστικότητος καί παραδοσιακότητος τοῦ Συντάκτου τους, πού ἔβλεπε καί ζοῦσε τήν Δογματική Θεολογία ὡς ἐκκλησιαστική λειτουργία.

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Ἕνας ἀπαραίτητος ἐπαναπροσδιορισμός

Ἀγαπητή Παρακαταθήκη,

Ἄφοῦ σέ εὐχαριστήσω γιά τήν προσφορά σου σέ μᾶς τούς χριστιανούς, κληρικούς καί λαϊκούς, στόν τομέα τῆς πνευματικῆς τροφοδοσίας καί τῆς νηφάλιας ἐνημερώσεως σ' αὐτούς τούς καιρούς τῆς καθολικῆς συγχύσεως, ἔρχομαι στό θέμα τῆς ἐπιστολῆς μου πού ἔχει σχέση μέ τήν ὠραία συνεργασία τοῦ καθη-

γητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Ἰωάννου Κορναράκη στό τεῦχος σου 35 (Μάρτιος-Ἀπρίλιος 2004 σελ. 4-8) πού φέρει τόν τίτλο: «Ἡ κρίση τῆς θεολογικῆς αὐτοσυνειδησίας».

Μέ ἀληθινή ἀγάπη, νηφαλιότητα, περιεκτικότητα καί εὐθυκρισία ὁ κ. Καθηγητής ἐκφράζει τή λύπη καί τήν ἀνησυχία του γιά τόν κατήφορο πού ἔχουν πάρει κάποιοι ἀκαδημαϊκοί διδάσκαλοι, οἱ ὁποῖοι διασπείρουν ὄχι ἀπλῶς οἰκουμενιστικές ἢ ἀντιπαραδοσιακές, ἀλλά

ολοκάθαρα αντίχριστες διδασκαλίες οδηγώντας ανυπόπτους ή ανήσυχους ανθρώπους μακριά από την Ἀλήθεια και έπομένως και τη ζωή της Ἐκκλησίας. Ὁ κ. Καθηγητής δέν ὁμιλεῖ ἀφηρημένα καί θεωρητικά, ἀλλά παρεμβάλλει στό κείμενό του πολλά παραθέματα ἀπό τέτοιες ἐργασίες πού γέμουν κακοδοξιῶν καί βλασφημιῶν. Γιά λόγους λεπτότητος καί εὐγενείας δέν παραθέτει καί τά ὀνόματα τῶν συγγραψάντων.

Δέν μπορῶ ὅμως, φίλη Παρακαταθήκη, νά σιωπήσω —νά μέ συγχωρήσει ὁ κ. Κορναράκης— μπροστά σέ κάποια ἀντίχριστη δῆθεν «ἐπιστημονική», δῆθεν «θεολογική» ἀποστροφή τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Α.Π.Θ. Πέτρου Βασιλειάδη τήν ὁποία, ἄνευ ὀνόματος, παραθέτει ὁ κ. Κορναράκης. Τήν παραθέτω κι ἐγώ: « Ἡ Ἐκκλησία δέν ἀντλεῖ τήν ὑπαρξη καί τήν ὑπόστασή της ἀπό αὐτό πού εἶναι, ἀλλά ἀπό αὐτό πού θά γίνει· ὄχι δηλαδή ἀπό τό παρόν ἢ ἀπό τό παρελθόν (ἀκόμη καί ἀπό τό γεγονός Χριστός), ἢ ἀπό αὐτό πού τῆς δόθηκε ὡς θεσμός, ἀλλά ἀπό τό μέλλον, ἀπό τά ἔσχατα». Τά παραπάνω περιλαμβάνονται σέ μελέτη τοῦ κ. Βασιλειάδη δημοσιευμένη στήν Ἐπιστημονική Ἐπετηρίδα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης (τόμ. 11, Θεσσαλονίκη 2001, σελ. 25-32).

Καί διερωτῶμαι. Τί εἶδους θεολογία εἶναι αὕτη; Ὁχι, βέβαια! Αὐτό δέν εἶναι θεολογία. Μᾶλλον πρόκειται γιά ἐπικίνδυνη ...ἀμπελοφιλοσοφία! Γιατί —διορθῶστε με παρακαλῶ— πῶς μπορεῖ νά ἐννοηθεῖ Ἐκκλησία πού «δέν ἀντλεῖ τήν ὑπαρξη καί τήν ὑπόστασή της» ἀπό τόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό; (Ἀλήθεια πρώτη φορά διάβασα ὅτι ὁ Χριστός εἶναι «γεγονός» καί ὄχι πρόσωπο!). Ὁ Χριστός δέν εἶναι σύμφωνα μέ τήν Καινή Διαθήκη κεφαλή τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας; Αὐτός δέν εἶναι πού μένει μαζί μας «πάσας τάς ἡμέρας τῆς

ζωῆς ἡμῶν»; Αὐτός δέν εἶναι πού μᾶς καλεῖ: «μείνατε ἐν ἐμοί καγώ ἐν ὑμῖν»; πού μᾶς λέγει νά μείνουμε ἐν τῇ ἀμπέλῳ γιά νά φέρουμε καρπὸν πολύν; Ἀπ' Αὐτόν δέν ἀντλοῦμε τή ζωή, τό εἶναι καί τό εὔ εἶναι; Πῶς τολμᾷ ὁ λεγόμενος καθηγητής νά ἀναφέρεται στόν Χριστό σάν νά πρόκειται γιά γεγονός τοῦ παρελθόντος; Μᾶς λέγει ὁ κ. Βασιλειάδης ὅτι ἡ Ἐκκλησία «ἀντλεῖ τήν ὑπαρξη της... ἀπ' αὐτό πού θά γίνει... ἀπό τό μέλλον ἀπό τά ἔσχατα». Ποιά εἶναι αὐτά τά ἔσχατα;

Κατά τήν ὀρθόδοξη Ἐσχατολογία ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ἐνανθρωπήσας, σταυρωθείς, ἀναστάς, ἀναληφθείς καί ἐξαποστειλάς τό Πανάγιον Πνεῦμα στόν κόσμο, ὁ Σωτήρας μας, θά ἔλθει στό τέλος τῆς Ἱστορίας, αἰφνιδίως, ὡς «κλέπτῃς ἐν νυκτί» θά σταθεῖ ἐπὶ θρόνου φοβεροῦ μετά τῆς Θεοτόκου, τῶν Ἁγίων καί τῶν Ἀγγέλων, ἅπαντες οἱ νεκροί θά ἀναστηθοῦν καί ὅλοι θά κριθοῦν. Ἡ αἰώνια ζωή, ἢ μετ' Αὐτοῦ καί τῶν Ἁγίων παραδεισία κοινωνία, σύμφωνα μέ τίς ἀδιάψευστες ὑποσχέσεις Του θά δοθεῖ σέ ὅσους Τόν ἀγάπησαν καί τηρήσαν τίς ἐντολές Του. Πρὶν ὅμως ἀπό τήν ἐνδοξη Δευτέρα Παρουσία Του θά ἔλθει ὅπως λέγει ἡ Καινή Διαθήκη «ὁ ἄνθρωπος τῆς ἁμαρτίας ὁ υἱός τῆς ἀπωλείας», ὁ Ἀντίχριστος (Β' Θεσ. 2, 3-10).

Ἐπομένως ἀκόμα καί ἂν ἡ Ἐκκλησία ἀντλεῖ τήν ὑπαρξη της μόνο ἀπό τά ἔσχατα, (περίεργο, γιατί ὁ κ. Βασιλειάδης λέγει ὅτι τά «ἔσχατα ἔχουν ἤδη εἰσβάλει στήν ἱστορία») πάλι τόν Χριστό μας θά συναντήσουμε, γιατί ὁ Χριστός μας εἶναι ὁ Κύριος τῶν Ἐσχάτων. Καί δέν μπορῶ βέβαια νά φαντασθῶ ὅτι ὁ κ. Βασιλειάδης θά προτιμοῦσε τόν ...ἄλλο ἐκεῖνο Ἀντι-Κύριο πού στά ἔσχατα θά διεκδικήσει τίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων!

Ἐκτός ἀπό τό ἀνωτέρω χωρίο, ὁ κ. Βασιλειάδης στή μελέτη του ἔχει κι ἄλλα μαργαριτά-

Ἡ Παρακαταθήκη στό Διαδίκτυο φιλοξενεῖται στόν Διαδικτυακό Τόπο
ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΛΟΓΟΣ
στή διεύθυνση
www.orthodoxnet.gr
Συνιστοῦμε ἐπίσης τήν ἐπίσκεψη στήν ἱστοσελίδα:
www.orthros.org

ρια! Έτσι μᾶς λέγει ὅτι «οἱ ἱεραποστολικές ἀνάγκες τῆς Ἐκκλησίας ...συνέτειναν στό νά μεταποπιστεῖ... τό κέντρο βάρους ἀπό τήν ἔσχατολογία στή Χριστολογία (καί κατ' ἐπέκταση στή σωτηριολογία) ἀπό τό περιεχόμενο (τή Βασιλεία) στό φορέα (Χριστός καί πιό συγκεκριμένα τή σταυρική του θυσία)».

Μά ἐρωτῶ: Ὑπάρχει ἔσχατολογία χωρίς Χριστολογία καί σωτηριολογία; Ὑπάρχει Βασιλεία χωρίς τό Βασιλέα Χριστό πού λόγῳ τῆς σταυρικής Του θυσίας καλεῖται Βασιλεύς τῆς Δόξης, μιᾶς Δόξης πού χαρίζει στους πιστεύοντες σ' Αὐτόν;

Εἶναι φανερό ὅτι ὁ κ. Βασιλειάδης διακατέχεται ἀπό μιά μανία ἀνατροπῆς καί καινοτομίας. Τῆς ἔχει δώσει καί ὄνομα: «ἐπαναπροσδιορισμός». Στό ἐν λόγῳ κείμενο ὀμιλεῖ γιά «ἐπαναπροσδιορισμό τῶν προτεραιοτήτων τῆς θεολογίας», γιά «ἐπαναπροσδιορισμό τῆς ἐκκλησιολογίας», γιά «ἐπαναπροσδιορισμό τῶν συντεταγμένων τῆς ἀγιότητος», ἐνῶ στό κείμενό του «Τό θεολογικό ὑπόβαθρο τῆς λειτουργικῆς ἀναγεννήσεως» (Περιοδ. Ἐκκλησία, Ἰούνιος 2003 σ.413-418) κάνει λόγο γιά «τά ἀναγκαῖα μέτρα, τά ὁποῖα ὀφείλει διαρκῶς νά λαμβάνει ἡ κάθε ἐκκλησιαστική κοινότητα, προκειμένου νά ἐπαναπροσδιορίζει ὀρθοδόξως τήν ταυτότητά της» ἐνῶ διακηρύττει ὅτι ἀκόμη καί «ἡ Θεία Εὐχαριστία...ἀπαιτεῖ διαρκῆ ἐπαναπροσδιορισμό... γιατί ἀλλοιῶς κινδυνεύει νά καταστεῖ ψευδές εἶδωλο τῆς πραγματικότητας πού εἰκονίζει» (Εἶναι καί αὐτό ἓνα ἀπό τά παραθέματα στό ἄρθρο τοῦ κ. Κορναράκη).

Ὁ πολύτιμος σ' αὐτούς τούς δύσκολους καιρούς καθηγητής Ἰωάννης Κορναράκης ἔχει ἐπαρκῶς ἀπαντήσῃ σ' αὐτή τή μανία «διαρκοῦς ἐπαναπροσδιορισμοῦ» καί τῆς «γενναίας ἐπαναρρυθμίσεως» τῶν πάντων σέ σειρά δημοσιεύσεών του στόν «Ὁρθόδοξο Τύπο», χαρακτηρίζοντας τίς δύο ἀνωτέρω προσπάθειες ὡς «τίς δύο θεμελιακές παραμέτρους τῆς φιλοσοφίας τῆς Νέας Ἐποχῆς, πού καταδιώκει ἀπηνῶς καί ἀκυρώνει κάθε θεμελιακό καί παραδοσιακό στοιχεῖο τοῦ ἀνθρωπίνου βίου».

Δυό πράγματα μόνο θά ἤθελα ἀδελφικῶς νά προτεῖνω. Τό πρῶτο: Ὁφείλουμε ὅλοι οἱ δυνάμενοι, χρησιμοποιοῦντας τήν ὀρθόδοξη λο-

γική, νά ἀποκαλύπτουμε καί νά ἀποπτύουμε τό ἀντίχριστο περιεχόμενο τῶν βαρύγδουπων δῆθεν φιλοσοφικο-θεολογικῶν ὄρων πού κατακλύζουν τά θεολογικά μας γράμματα καί νά λέμε γύρω μας σέ ἰδιωτικές ἀλλά καί δημόσιες συζητήσεις τί κρύβει αὐτή ἡ ψευδοθεολογία καί πού σκοπεύει. Εἶναι φρονοῦμε ὑπόθεση ὀρθοδόξου ὁμολογίας.

Τό δεύτερο: Μὲ ἀφορμή τήν πρόταση τοῦ κ. Βασιλειάδη γιά «ἐπαναπροσδιορισμό» ἀντιπροτείνουμε στους χριστιανούς νά ἐπαναπροσδιορίσουν κι αὐτοί τή στάση τους ἔναντι τῶν «θεολόγων» πού φιλοξενοῦνται σέ τοῦλάχιστον περιεργες ἂν μὴ ὄχι καί τόσο ὀρθόδοξες «δεξαμενές σκέψεως» (Think tanks), ὅπως τά περιοδικά «Σύναξη», «Καθ' ὁδόν», «Διάβαση», «Ἀναλόγιον», ὑποβάλλοντας τίς ἀπόψεις τους σέ ἐξέταση μέ κριτήριο τήν Ὁρθόδοξη Πατερική Παράδοση. Ἐπίσης προτείνουμε εὐλαβῶς στους κατέχοντες πνευματική ἐξουσία στό χῶρο τῆς Ποιμαίνουσας Ἐκκλησίας ἀναλογιζόμενοι τίς ποιμαντικές τους εὐθύνες νά ἐπαναπροσδιορίσουν τή στάση τους ἔναντι αὐτῶν τῶν θεολόγων πού φθείρουν αὐτά τά ἴδια τά θεμέλια τῆς ὀρθοδόξου διδασκαλίας, ἰδίως ὅταν οἱ Ποιμενάρχες σκεφθοῦν νά ἀναθέσουν σ' αὐτούς θέσεις καιρίες καί ἀποφασιστικές στήν καθ' ὅλου ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας.

Εὐχαριστῶ γιά τή φιλοξενία
 Πρωτοπρεσβύτερος Ἰωάννης Φωτόπουλος
 Ἐφημέριος τοῦ Ἱ. Ν. Ἀγίας Παρασκευῆς Ἀττικῆς

IKEA – Ἰνδουισμός – Σφράγισμα

Τό γνωστό πολυεθνικό κατάστημα IKEA πού ἔχει εἶδη γιά τόν ἐξοπλισμό τοῦ σπιτιοῦ, λειτουργεῖ ἐδῶ καί λίγα χρόνια στή Θεσσαλονίκη (περιοχὴ ἀεροδρομίου). Τήν τελευταία φορά πού τό ἐπισκέφθηκα εἶχα δύο δυσάρεστες ἐκπλήξεις.

Ἡ πρώτη: Στό τμήμα πού πουλοῦσαν κορνίζες καί ἀφίσες εἶδα σέ δέκα διαφορετικές θέσεις νά προβάλεται ἔντονα ἡ φωτογραφία ἐνός ἰνδουιστικοῦ «θεοῦ». Καλά σέ μιά Χριστιανική χῶρα θέλουν νά πωλήσουν ἓνα ἰνδουιστικό εἶδωλο; Ποιός θά τό ἀγοράσει; Γιατί δέν

πουλάνε μία εικόνα (ἄφθαστης βυζαντινῆς τέχνης) τῆς Παναγίας; Δέν θά εἶχαν μεγαλύτερο κοινό ἄρα καί κέρδη; Ἡ μήπως δέν τούς ἐνδιαφέρουν τά κέρδη καί ἀπλᾶ γιά ἰδεολογικούς λόγους προωθοῦν τήν εἰδωλολατρία τοῦ ἰνδουισμοῦ; Δέν καταλαβαίνουν ὅτι προσβάλλουν τό θρησκευτικό αἶσθημα τῶν Ἑλλήνων; Δέν θά βρεθεῖ ἕνας Χριστιανός ἔμπορος νά τούς προτείνει νά πουλάνε τοῦλάχιστον καί μία εἰκόνα τῆς Παναγίας, νά δοῦμε τί θά ποῦνε τότε;

Κανένας Χριστιανός ΔΕΝ θά διαμαρτυρηθεῖ γιά αὐτήν τήν πλάγια διάδοση τῆς εἰδωλολατρίας; Τί θά ἔπρεπε νά κάνει ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησία καί τί ὁ ἀπλός Χριστιανός; Ἄν οἱ Χριστιανοί μποῦκοτάρουν τό κατάστημα θά τό σκεφτόντουσαν τότε σοβαρά νά ξανακάνουν ἕνα νέο ἀτόπημα; Θά τολμοῦσαν νά κάνουν κάτι τέτοιο σέ μιά μουσουλμανική χῶρα ἢ θά τούς πετοῦσαν ἔξω;

Στήν Ἰνδία τρομοκρατοῦν καί σκοτώνουν Χριστιανούς Ἱεραποστόλους. Τούς καίνε μέσα στά αὐτοκίνητά τους μαζί μέ τά παιδιά τους. Ἐδῶ παρουσιάζονται σάν ἀνεκτικοί καί εἰρηνικοί. Ἐτσι τούς συμφέρει. Διπρόσωποι.

Ἐμεῖς τί παριστάνουμε; Τούς ἀδρανεῖς; τούς ἀνεκτικούς ἢ τούς ἠλίθιους; Θά ἀφήσουμε τό ψέμα νά διαδίδεται χωρίς ἀντίλογο; Ποιός θά ὑπερασπισθεῖ τήν Ἀλήθεια; Τί κόσμο θά παραδώσουμε στά παιδιά μας; Ἡ ἀδιαφορία εἶναι συννεοχή.

Ἡ δευτέρη ἔκπληξη: Στό κατάστημα λειτουργεῖ ἕνας παιδότοπος ὅπου μπορεῖ κανεῖς νά ἀφήσει τά παιδιά του καί, μετά τά ψώνια, νά τά παραλάβει. Ὅμως κατά τήν παράδοση πρέπει νά σφραγισθεῖ καί τό χεράκι τοῦ παιδιοῦ καί τό χέρι τοῦ γονιοῦ μέ ἕναν ἀριθμό μέ μελάνη. Ζήτησα νά δάλουν τή σφραγίδα σέ ἕνα χαρτί· ἀρνήθηκαν. Πάνω στό πορτοφόλι μου· ἀρνήθηκαν. Καλά δέν εἶναι δυνατόν νά βρεθεῖ ἕνα ἄλλο σύστημα ἀσφαλείας; Τί εἶναι ὁ

ἄνθρωπος; Ζῶο γιά νά τόν σφραγίσουν;

Ὅταν σέ σφραγίσουν καί σοῦ δίνουν ἕνα νούμερο, σέ μετατρέπουν ἀπό ἀνθρώπινο πρόσωπο μέ ὄνομα καί ἀξιοπρέπεια σέ ἕναν ἀριθμό, χωρίς ἰδιαίτερη ἀξία. Αὐτό κάνουν στίς φυλακές καί στά ὀλοκληρωτικά καθεστῶτα. Χτυπᾶν τό ἀνθρώπινο πρόσωπο, τήν ἀνθρώπινη ἀξία, σέ μετατρέπουν σέ μάζα, κοπάδι, ἕνα ἀσήμαντο ἀναλώσιμο νούμερο. Αὐτό θέλει νά κάνει ἡ «παγκοσμιοποίηση» πού προωθοῦν οἱ πολυεθνικές. Μέ αὐτούς τούς τρόπους θέλει νά ἐπιβληθεῖ ἡ «Νέα Ἐποχή».

Μᾶλλον θέλουν νά μᾶς συνηθίσουν στήν ἰδέα τοῦ σφραγίσματος ἀπό τήν παιδική ἡλικία, γιά νά τήν δεχτοῦμε εὐκολότερα, ὅταν ἔρθει ἐκεῖνο τό ἄλλο, τό ὄντως σφράγισμα.

Προσωπικά ἀντιπάθησα τή διοίκηση τοῦ καταστήματος καί θά σκεφθῶ ἂν θά ξαναπατήσω τό πόδι μου ἐκεῖ. Αὐτή εἶναι ἡ προσωπική μου ἀντίδραση. Ὅπως ἔλεγε καί ὁ Γέροντας Παῖσιος: «Στήν ἀρχή μία φωτιά σβύνει μέ ἕνα ποτήρι νερό, ἂν ἀδιαφορήσει κανεῖς μετά χρειάζεται ἕνας κουβάς καί ἂν ἀδιαφορήσει ἀκόμα... τότε πρέπει νά φωνάξει τήν πυροσβεστική...». Ἡ γιά νά σκεφτοῦμε καί τούς προγόνους μας «...ἂν μοῦ πειράξουν τήν θρησκεία καί τήν πατρίδα, θά ἀντιδράσω καί ἄς μοῦ κάνουν ὅ,τι θέλουν...» (Στρατηγός Μακρουγιάννης).

Ἐμεῖς τί κάνουμε; Μικροί καί μεγάλοι, ὁ καθένας ἀπό τό πόστο του, κάνουμε ὅ,τι μποροῦμε νά κάνουμε; Ὅ,τι περνάει ἀπό τό χέρι μας; Τό κάνουμε;

Μέ πόνο γιά τήν ἀδιαφορία μας (δηλαδή κατάντια) τῶν σημερινῶν Χριστιανῶν (κληρικῶν καί λαϊκῶν) τῶν σημερινῶν Ἑλλήνων (προοδευτικῶν καί συντηρητικῶν).

Ρακοβαλῆς Ἀθανάσιος
Θεσσαλονίκη, 24 Ἰουνίου 2004 (Γενέσιον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου)

Ἡ «δαίμων τοῦ τυπογραφείου»...

Στό ἄρθρο «Ἡ κρίση τῆς θεολογικῆς αὐτοσυνειδησίας» τοῦ καθηγητοῦ κ. Ἰωάννου Κορναράκη, (Παρακαταθήκη τεύχος 35, σελ. 4-8) παρακαλοῦμε νά γίνουν οἱ ἑξῆς διορθώσεις: σελ. 5, 2η στήλη, 7η γραμμὴ ἐκ τῶν κάτω: ἀντί ἰδεολογικά νά γραφεῖ: ὁμολογιακά σελ. 7, 1η στήλη, 13η γραμμὴ ἐκ τῶν ἄνω: ἀντί μηδενωτικῆς νά γραφεῖ: μηδενιστικῆς σελ. 8, 2η στήλη: ἀντί ἐπιιδιάξειεν νά γραφεῖ: ἐκιδιάξειεν

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΣΧΟΛΙΑ

Συμπροσευχή Πατριάρχου και πάπα

Ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος συμμετέχων στους έορτασμούς για τὰ 40 χρόνια ἀπὸ τὴν προσέγγιση Φαναρίου καὶ Βατικανοῦ ἐπεσκέφθη, ὅπως τὸ 1995, τὸν πάπα στὸ Βατικανὸ γιὰ νὰ συνορτάσουν τὴν «θρονικὴ ἐορτὴ» τῆς Ρώμης (29 Ἰουνίου, ἐορτὴ τῶν πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου).

Κατὰ τὴν τελετὴ πού ἔλαβε χώρα τὸ ἀπόγευμα τῆς 29ης Ἰουνίου στὴν Πλατεία τοῦ Ἁγίου Πέτρου στὸ Βατικανό, ἐπανελήφθησαν αὐτὰ πού εἶχαν συμβεῖ καὶ τὸ 1995. Δηλαδή, παρουσία Πατριάρχου καὶ πάπα, οἱ ὁποῖοι ἐκάθηντο δίπλα-δίπλα, ἐνῶ ὁ Πατριάρχης ἔφερε μανδύα καὶ ράβδον, ἀνεγνώσθη πρῶτα ἀπὸ παπικὸ διάκονο τὸ Εὐαγγέλιο στὰ λατινικά. Στὴ συνέχεια ἀπὸ Ὁρθόδοξο διάκονο τὸ ἴδιο Εὐαγγέλιο στὰ ἑλληνικά. Κατόπιν ὁ Ὁρθόδοξος ἐπέδωσε τὸ Εὐαγγέλιο στὸν πάπα μὲ τὸ ὅποιο αὐτὸς εὐλόγησε τὸ πλῆθος. Τὸ ἴδιο ἔκανε ὁ Πατριάρχης μὲ τὸ Εὐαγγέλιο πού τοῦ ἐπέδωσε ὁ παπικὸς διάκονος. Στὴ συνέχεια ὁμίλησαν Πατριάρχης καὶ πάπας, ἐνῶ στὴ συνέχεια ὁ Πατριάρχης ἀπήγγειλε τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως στὰ ἑλληνικά. Στὸ τέλος ὁ πάπας ἐπέδωσε σὲ λατίνους ἐπισκόπους τὰ ὠμοφόριά τους.

Γιὰ τὴν συνάντηση ἐξεδόθη Κοινὸ Ἀνακοινωθέν, τὸ ὅποιο ἐπιφυλασσόμεθα νὰ σχολιάσουμε ὅταν θὰ τὸ ἔχουμε στὴ διάθεσή μας. Πάντως πληροφορούμεθα ἀπὸ σχετικὰ δημοσιεύματα, ὅτι ὁ Πατριάρχης ἐκάλεσε τὸν πάπα στὴν Κωνσταντινούπολη. Ὁ πάπας —τοῦ ὁποῖου ἡ κατάσταση τῆς υἱείας εἶναι λίαν ἐπιβεβαρημένη— ἀπεδέχθη τὴν πρόσκληση. Μάλιστα εἶπε ὅτι θὰ ψάξουν νὰ δοῦν(!) ἂν στὰ ὑπόγεια τῆς Βασιλικῆς τοῦ Ἁγίου Πέτρου ἔχουν ἅγια λείψανα τῶν ἁγίων Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου καὶ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, πού πῆραν (ἔκλεψαν) οἱ Σταυροφόροι ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη, καὶ ἂν βροῦν(!) θὰ πάει τμήματά τους ὡς δῶρο ὁ πάπας στὸν Πατριάρχη ὅταν ἐπισκεφθεῖ τὴν Κωνσταντι-

νούπολη.

Τὸ θέαμα τῆς συμπροσευχῆς προεκάλεσε θλίψη καὶ ἀμηχανία στοὺς Ὁρθοδόξους πιστοὺς πού τὸ παρηκολούθησαν ἀπὸ τίς τηλεοράσεις των.

Καθὼς εἶναι νωπὸς ἀκόμη ὁ ἀγώνας, τὸν ὁποῖον ἔδωσε τὸ Φανάρι γιὰ νὰ διασφαλίσαι, ὅπως ἔλεγε, τὴν κανονικότητα, ἀπέναντι στίς διεκδικήσεις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Χριστοδούλου στίς Μητροπόλεις τῶν λεγομένων Νέων Χωρῶν, ὅλοι διερωτώμεθα τώρα ποιὸς θὰ διασφαλίσαι τὴν κανονικότητα, ἡ ὁποία πλήττεται βάνουσα ἀπὸ τὰ ἀνοίγματα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἔναντι τῶν αἰρετικῶν. Ἀλλὰ γιὰ τὸ Φανάρι οἱ παπικὸί ἔχουν παύσει πρὸ πολλοῦ νὰ εἶναι αἰρετικοί! Εἶναι «ἀδελφὴ Ἐκκλησία» καὶ συνεπῶς οἱ Ἱεροὶ Κανόνες πού ἀπαγορεύουν ρητῶς τίς συμπροσευχές μὲ αἰρετικούς δὲν ἰσχύουν στὴν περίπτωσή αὐτή!

Πατριαρχικός ναός Hi-tech στὴ Θεσσαλονίκη

Ἀπὸ δύο δημοσιεύματα (ἐνθετο *Ἐπιχειρεῖν* σελ. 48 τῆς ἐφημ. *Μακεδονίας τῆς Κυριακῆς*, 25.4.2004 καὶ *ΒΗΜΑ* τῆς *Κυριακῆς*, 16.5.2004, σελ. 50-54 πληροφορούμεθα τὰ ἑξῆς:

Στὴν περιοχὴ ΙΚΕΑ κοντὰ στὸ Ἀεροδρόμιο Θεσσαλονίκης, τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο ἔχει στὴν ἰδιοκτησίᾳ του 250 στρέμματα ὅπου ἀνεγείρεται μεγάλο ἐμπορικὸ κέντρο προϋπολογισμοῦ δαπάνης 100 ἑκατομμυρίων εὐρώ. Ἐκεῖ, κοντὰ στὰ Village Cinemas, τὰ ἐστιατόρια, τὰ πολυκαταστήματα, τὸ χῶρο bowling κ.λπ. θὰ εὐρίσκειται καὶ ἐκκλησία. Μάλιστα, ὅπως διαβάζουμε «Μεγάλος ἀριθμὸς ἐπισκεπτῶν ἐκτιμᾶται ὅτι θὰ συγκεντρώσει καὶ ὁ χῶρος τοῦ ἀμφιθεάτρου πού βρῖσκεται σὲ κεντρικὸ σημεῖο τοῦ ἐμπορικοῦ κέντρου. Ὁ χῶρος θὰ διατίθεται γιὰ διάφορες ἐκδηλώσεις, πάρτι, συναυλίες, γαμήλιες δεξιώσεις, καθὼς σὲ πολὺ κοντινὴ ἀπόσταση θὰ βρῖσκεται ἡ ἐκκλησία» (*Μακεδονία*, ἐνθ' ἂν.).

Γιά τόν σχεδιαζόμενο ναό διαβάζουμε λεπτομέρειες στό *BHMAGAGINO* (ένθ' άν.). Τά σχέδια έχουν, λέγει άνατεθει στόν καθηγητή τής Ἀρχιτεκτονικῆς Γεώργιο Π. Λάβδα από τόν ἴδιο τόν Πατριάρχη. «Ο σύγχρονος ἀρχιτεκτονικός ναός αποτελεί μία νέα πρόταση πού φιλοδοξεῖ νά κάνει «λίφτιγκ» στήν ἐθνική μας ναοδομία...», «... (ὁ ναός) ἐκμεταλλεύεται ὅλα τά σύγχρονα μέσα τεχνολογίας γιά νά δξύνει ἀκουστικά καί ὀπτικά τίς αἰσθήσεις. Μέσα ὅπως ἠλεκτρικό φῶς, μεγάφωνα, τηλεοπτική ἀναμετάδοση, ψηφιακή ὀθόνη, αὐτόνομη θέρμανση, ἀνακλινόμενα καθίσματα. Σέ συνδυασμό πάντα μέ τά μόνιμα καί διαμορφωτικά τοῦ χώρου, τόν ἀμβωνα, τή (sic) σολέα, τούς θρόνους, τά προσκυνητάρια, τά στασίδια, τά κηροστάσια».

**Ἀπό τόν ἐνθρονιστήριο λόγο
τοῦ νέου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης
κ. Ἀνθίμου**

Θετικές καί ἐλπιδοφόρες εἶναι οἱ πρῶτες ἐντυπώσεις ἀπό τήν παρουσία στήν πόλη μας τοῦ νέου ποιμενάρχου τῆς κ. Ἀνθίμου. Ἡ ἐνθρόνισή του ἔγινε τό ἀπόγευμα τῆς Παρασκευῆς 18 Ἰουνίου παρουσία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Χριστοδοῦλου, ἐκπροσώπου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, ἐκπροσώπων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, πολλῶν Μητροπολιτῶν, κληρικῶν, ἀντιπροσωπείας τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ὑπουργῶν, βουλευτῶν, τοῦ νομάρχου, δημάρχου καί τῶν λοιπῶν πολιτικῶν καί στρατιωτικῶν ἀρχῶν καί πλήθους πιστῶν.

Ὁ Παναγιώτατος Θεσσαλονίκης χειροκροτήθηκε ὅταν εἶπε στήν ἀρχή τῆς ὁμιλίας του ὅτι αἰσθάνεται ὑπερήφανος πού εἶναι Ἑλληνας. Ἐπίσης χειροκροτήθηκε στό σημεῖο τῆς ὁμιλίας του ὅπου ἔκανε ἀναφορά στήν Ἐκπαίδευση. Παραθέτουμε τούς λόγους του ἐπειδή ἀνέπαυσαν τούς πιστούς καί ἐπειδή δημιουργοῦν χρηστές ἐλπίδες γιά μιᾶ ζωτανή παρουσία τῆς Ἐκκλησίας στήν κοινωνία.

«...Ἐξαιρέτως ἀπευθύνομαι μέ ἀγάπη καί εὐχές καί ἐμπιστοσύνη πρὸς τήν πρωτοβάθμια ἐκπαίδευση, ὅπου ἐμπιστευόμεθα στούς λειτουργούς τῆς τίς ἀγνές ψυχές τῶν παιδιῶν μας γιά πνευματική καλλιέργεια, γιά γράμμα-

τα, γιά ἀγάπη στήν ὀρθόδοξη πίστη μας καί ἀφοσίωση στήν πατρίδα Ἑλλάδα καί τόν Ἑλληνισμό, εὐχόμενος τά βέλτιστα.

Ἄν καί ἀπό τά βιβλία τοῦ δημοτικοῦ λείπουν οἱ ἀναφορές στίς μεγάλες καί ὠραίες γιορτές πού συγκλονίζουν τούς πανέλληνες Ὁρθοδόξους, δηλαδή τό Πάσχα, τά Χριστογεννα, ὁ Εὐαγγελισμός, ἡ Κοίμησις, οἱ δάσκαλοί μας μποροῦν νά τά δάλουν μόνοι τους. Αὐτό θά πεί ἐλευθερία».

Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες: Τό μεγάλο ψέμα

Καθώς πλησιάζουν οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες καλόν εἶναι νά θυμηθοῦμε κάποια πράγματα:

1. Τούς Ὀλυμπιακούς ἀγῶνες, ἡ διεθνῆς διαπλοκή τῆς «Διεθνούς Ὀλυμπιακῆς Ἐπιτροπῆς» (Δ.Ο.Ε.) τῶν λεγομένων «ἀθανάτων», καί τῶν πολυεθνικῶν τύπου Cola Cola καί CNN, δέν μᾶς τούς ἔδωσε γιά ἄλλο λόγο παρά γιά νά εὐθυγραμμισθοῦμε πλήρως μέ ὀρισμένες πτυχές τῆς Νέας Τάξεως Πραγμάτων ὅπου «ὑστερούσαμε». Παραδείγματος χάριν στό θέμα τῆς διαδόητης ἀσφάλειας. Οἱ δαπάνες γιά τήν «ἀσφάλεια» αὐτή θά ξεπεράσουν σύμφωνα μέ τίς ἐπίσημες ὁμολογίες τό 1,5 δισεκατομμύριο εὐρώ! (ποσό τριπλάσιο ἐκείνου πού διέθεσε ἡ Αὐστραλία στούς Ὀλυμπιακοὺς τοῦ Σίδνεϋ τό 2000). Πρόκειται γιά ἓνα γιγαντιαῖον διαστάσεων πρόγραμμα ἠλεκτρονικοῦ φακελώματος τῶν πάντων, κυρίως μέ τή βοήθεια 1400 «ἔξυπνων» καμερῶν πού γέμισαν τούς δρόμους τῆς Ἀθήνας ἀλλά καί τῆς Θεσσαλονίκης καί τῶν ἄλλων «Ὀλυμπιακῶν πόλεων» καί οἱ ὁποῖες θά παραμείνουν καί μετά τούς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες «γιά τή διευκόλυνση τῆς κυκλοφορίας»! Ἐνῶ μέχρι τώρα οἱ Η.Π.Α. δέν εἶχαν πλήρη προσοχή στά ἀρχεῖα τῶν ἐλληνικῶν ὑπηρεσιῶν ἀσφαλείας, τώρα τήν ἀποκτοῦν ἐν ὀνόματι τῆς «Ὀλυμπιακῆς ἀσφάλειας». Καί ὅταν λέμε Η.Π.Α. ἐννοοῦμε καί τήν Ἀγγλία καί τό Ἰσραήλ. Τό Ν.Α.Τ.Ο. ἐπίσης θά εἶναι παρόν γιά νά συνδράμει στήν ἐπιχείρηση «Ὀλυμπιακή Ἀσφάλεια».

Ἀξιοσημείωτο εἶναι ὅτι ἐμεῖς οἱ ἴδιοι, οἱ ἀπλοί Ἑλληνες φορολογούμενοι, ἐπωμιζόμαστε τά ἔξοδα τῆς παρακολουθήσεως καί τοῦ φακελώματός μας.

2. Οί ισόβιοι «ἀθάνατοι» τῆς «Διεθνούς Ὀλυμπιακῆς Ἐπιτροπῆς», οἱ γιγαντιαῖες πολυεθνικές καί οἱ μιζαδόροι θά καρπωθοῦν τά κέρδη ἀπό τήν τηλεοπτική ἀναμετάδοση τῶν ἀγώνων, τίς διαφημίσεις καί τόν λοιπό τζίρο, ἐνῶ ὁ λαός θά πληρώνει —μέχρι καί τά ἐγγόνια μας— τά «σπασμένα» ἀπό τό μεγάλο φαγοπότι.

3. Ἀφήνουμε τήν καταστροφή τοῦ περιβάλλοντος καί τῆς πολιτιστικῆς κληρονομιάς γιά νά γίνουν κάποια Ὀλυμπιακά ἔργα.

4. Ἀφήνουμε τήν τεράστια διαφθορά λόγω τῆς εἰσαχθησομένης πορνείας λόγω Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων. Ὑπενθυμίζουμε ὅτι νομοσχέδιο, πού τήν τελευταία στιγμή ἀπεσύρθη λόγω τῶν ἀντιδράσεων πού προεκάλεσε, προέβλεπε τή δυνατότητα ἀκόμη καί παντρεμένων γυναικῶν νά ἐκδίδονται γιά τήν ἐξυπηρέτηση τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων! Ἐπρόκειτο γιά «φαινή ἰδέα» κάποιων, προκειμένου νά μπορέσουν νά εἰσαγάγουν καί μέ τόν τρόπο αὐτόν —τῆς «παντρειάς»— γυναῖκες ἀπό τό ἔξωτερικό, οἱ ὁποῖες βέβαια θά ἔμεναν καί μετά τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες.

5. Ἀφήνουμε τά ντοπαρίσματα μέ τά ἀναβολικά φάρμακα, γιά τά ὁποῖα ὅλοι γνωρίζουν καί ὅλοι κάνουν τά στραβά μάτια.

6. Ἀφήνουμε τήν τεράστια κοροϊδία τοῦ «ἐθελοντισμοῦ», ὅπου οἱ λίγοι ἰσχυροί, βολεμένοι καί χρυσοπληρωμένοι σοφίσθηκαν νά θγάξουν τζάμπα δουλειά μέ τήν ἄμισθη ἐργασία καί προσφορά ἐθελοντῶν, οἱ περισσότεροι βέβαια ἀπό τοὺς ὁποῖους πηγαίνουν ὄχι ἐπειδή πίστεψαν στό παραμῦθι τοῦ ἐθελοντισμοῦ, ἀλλά ἐπειδή ἐλπίζουν μήπως καί ἡ «ἐθελοντική» προσφορά μετρήσει αὔριο στό νά βροῦν καμμιά δουλίτσα.

7. Ἀφήνουμε τό νεοπαγανιστικό καπέλωμα τῶν ἀγώνων μέ τήν ἀφή τῆς «ἰερῆς» Ὀλυμπιακῆς φλόγας ἀπό τήν «πρωτιέρεια» στή Ὀλυμπία μέ τήν ἐπίκληση τῶν ψευδοθεῶν Ἀπόλλωνος καί Δία.

Καί ρωτοῦμε μετά ἀπό αὐτά: Γιά ποιό «Ὀλυμπιακό ἰδεῶδες» μιλάτε κύριοι; Δέν εἶναι καιρός νά τελειώσει αὐτό τό παραμῦθι;

Εὐρωπαϊκό Σύνταγμα – Εὐρωεκλογές

Τό Εὐρωσύνταγμα τελικῶς ἐψηφίσθη ἀπό

τήν λεγομένη Συντακτική Συνέλευση χωρίς ἀναφορά στίς χριστιανικές ρίζες τῆς Εὐρώπης. Τό γεγονός ὅτι αὐτό ἦταν ἀναμενόμενο, δέν μειώνει τήν ἀρνητική σημασία του. Αὐτοῖς πού ἔχουν τόν κυρίαρχο λόγο στήν οἰκοδόμησή τῆς σημερινῆς Εὐρώπης δέν κρῦβουν πλέον ὅτι ὁ Χριστός καί ἡ Ἐκκλησία —ἔστω καί ὑπό τήν μορφή τοῦ Δυτικοῦ Χριστιανισμοῦ— τοὺς ἐνοχλοῦν.

Καθὼς λοιπόν ἡ οἰκοδόμησις τῆς Εὐρώπης γίνεται κατά μέγα μέρος ἐρήμην τῶν λαῶν καί χωρίς σεβασμό πρὸς τίς ἀξίες πού ἐνσάρκωσε ἡ Εὐρώπη —κυρίως τήν πρώτη χιλιετία τοῦ βίου της— ἦταν ἀναμενόμενη ἡ αὔξησις τοῦ Εὐρωσκεπτικισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐκδηλώθηκε καί ὡς ἀποχή ἀπὸ τίς Εὐρωεκλογές. Ἡ ἀποχή σέ μερικῆς χώρες ἄγγιξε τό 80%(!) ἐνῶ στήν Ἑλλάδα ἔφθασε τό 40%.

Ἐπὶ τοῦ θέματος ὁμως τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συντάγματος θά ἐπανέλθουμε, ὅταν κυκλοφορήσει καί τό μελετήσουμε, διότι ἓνα σημαντικό θέμα, ὅπως εἶχαμε γράψει καί παλαιότερα, ἦταν ἡ ἐξομοίωσις τῶν γνωστῶν θρησκευτῶν μέ τίς αἰρέσεις ἢ σέκτες, πού καθιέρωνε τό σχέδιο τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συντάγματος. Θά δοῦμε ἐάν αὐτή ἡ ἐπικίνδυνη γιά τήν κοινωνία καί τή δημοκρατία διάταξη συμπεριελήφθη τελικῶς ἢ ὄχι στό ἐγκριθέν σύνταγμα.

Ἐκκλησιαστικῆς διαμάχης παραλειπόμενα

Γιά τήν ἐνημέρωσις τῶν ἀναγνωστῶν μας παραθέτουμε κάποιες ἐπισημάνσεις—σχολιασμούς ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων πού ἔχουν σχέση μέ τήν ἐκκλησιαστική κρίσις πού μᾶς τάλαιπώρησε.

– Συγκεκριμένα ἡ ἐφημερίδα *Τό Παρόν* τῆς 6.6.2004 ὑπὸ τόν τίτλο «Οἱ παγίδες τῆς νέας ἀπόφασις» σχολιάζοντας τήν ἀπόφασιν τῆς Πατριαρχικῆς Συνόδου τῆς 4.6.2004 —μέ τήν ὁποῖα ἀπεκατεστάθη ἡ κοινωνία μέ τόν Ἀρχιεπίσκοπο κ. Χριστόδουλο— γράφει μετὰ τῶν ἄλλων καί τά ἑξῆς:

«5. Στόν ὑπ' ἀριθμόν 3 ὄρο τῆς νέας ἀπόφασις γίνεται κάποια ἀναφορά πού πρέπει νά προβληματίσει πολύ τοὺς πολιτικούς τῆς χώρας μας σέ ὅποιο κόμμα κι ἂν ἀνήκουν. Συγκεκριμένα λέγει τά ἑξῆς: “Ἡ τήρησις, κατά

ταῦτα, τῶν ἄνω περιλαμβανομένων ἐν τῇ ρηθείῃ Πατριαρχικῇ καί Συνοδικῇ Πράξει “Ὁρων, ἀναφερομένων εἰς ἐκκλησιαστικά καί κανονικά θέματα, οὔσα ἐπομένως ἐνδοεκκλησιαστικῆς φύσεως οὐδεμιᾶ ἀπό ἀπόψεως Κανονικοῦ Δικαίου ἐγκρίσει καί ἐπικυρώσει κρατικῆς νομοθεσίας ὑπόκειται καί διά οὐδεμιᾶς τοιαύτης νομοθετικῆς διατάξεως δύναται μεταβληθῆναι”.

Δηλαδή (σχολιάζει *Τό Παρόν*) ἀπαγορεύει σχεδόν διά ροπάλου στήν πολιτική ἡγεσία τοῦ τόπου μας —πού ἀποτελεῖ τόν ἐγγυητή τῆς συμφωνίας καί τῆς Πράξης τοῦ ’28— νά ἀναμιχθεῖ πλέον σέ ἐνδοεκκλησιαστικῆς φύσεως θέματα καί νά ἀφήσει τό Πατριαρχεῖο ἐλεύθερο νά φαλκιδεύει τήν αὐτονομία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί νά ποδηγετεῖ τήν ἱεραρχία της.

...Γιατί δέν θέλουν τήν ἀνάμειξη τῆς κυβέρνησης; Τί ἐτοιμάζονται νά κάνουν;».

– Πάλι στό *Παρόν* τῆς 20.6.2004 ὑπό τόν τίτλο «Νέο ἀρχιεπισκοπικό “μαργαριτάρι”!» διαβάζουμε:

«Ὡστόσο αὐτό πού ἄφησε ἀναυδή τήν κοινή γνώμη ἦταν τό “μαργαριτάρι” πού πέταξε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τήν ὥρα πού προσφωνοῦσε τόν ἐνθρονιζόμενο νέο Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης.

Ἐναφερόμενος στήν πόλη καί στή Μητρόπολη Θεσσαλονίκης, ἐκτός ἀπό συμβασιλεύουσα καί ὅλα τά συναφῆ, τήν ἀπεκάλεσε “πρωτεύουσα τῶν Μητροπόλεων τῶν λεγομένων Νέων Χωρῶν”. Ἐτσι μπράβο Μακαριώτατε! (σχολιάζει *Τό Παρόν*) λίγο ἀκόμη καί μέ τήν ἀδειά σας ὁ Πατριάρχης θά ὀρίσει σέ λίγο καί τήν ἐν Θεσσαλονίκη Ἱερά Σύνοδο! Συγχαρητήρια!»

– Στήν ἐφημερίδα *Ἐλευθεροτυπία* (6.5.2004) σέ ἄρθρο τοῦ κ. Φαίδωνος Μαλιγκοῦδη ὑπό τόν τίτλο «Θύραθεν ἐνστάσεις» καί ὑπότιτλο «Ἀντιφάσεις στούς λόγους καί τίς πράξεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου» διαβάζουμε καί τά ἑξῆς:

«Τήν κυριότερη, ὠστόσο, ἐνσταση τοῦ “κοινοῦ” λαϊκοῦ ἐγείρει, ὅπως ἔχουμε ξανα-

γράψει, αὐτή ἡ ἀντιφατικότητα πού ἐντοπίζεται, κατά τήν ταπεινή του ἄποψη, στούς λόγους καί τήν πράξη αὐτοῦ τοῦ ἰδίου τοῦ Παναγιωτάτου προκαθημένου τῆς πρόσφατης Συνόδου στό Φανάρι. Δέν εἶναι ἄραγε ὁ ἴδιος ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης, ὁ ὁποῖος ἀπαντοῦσε (στίς 24.2.1996) στίς κατηγορίες τοῦ Πατριάρχου Μόσχας Ἀλεξίου ὅτι τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο εἶχε διαπράξει εἰσπήδηση, ἀφαιρώντας ἀντικανονικά τήν ἐπαρχία τῆς Ἑσθονίας (πού “ἱστορικά”, κατά τή Μόσχα, ἀνήκε στό δικό της ἐκκλησιαστικό κλίμα), ὅτι οἱ Ἑσθονοί “...ὡς ἰδιαιτέρα φυλή οἱ ἴδιοι τους ἔχουν τό δικαίωμα σύμφωνα μέ τόν 340 Κανόνα τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, νά συγκροτήσουν τή δική τους ἰδιαίτερη Ἐκκλησία, μέ ἐπισκόπους καί προκαθήμενο πού προέρχονται ἀπό τήν δική τους φυλή, ἰδιαίτερα μάλιστα τώρα πού ἀποτελοῦν ἕνα κυρίαρχο καί ἀνεξάρτητο ἔθνος...”».

Ἀριστίνδην καί ὄχι Ἐνδημοῦσα ἢ Διηυρυμένη Σύνοδος

Δέν ἔχει τονισθεῖ, ἀπό ὅσο γνωρίζουμε, τό γεγονός ὅτι καί οἱ δύο «Διηυρυμένες» Σύνοδοι τοῦ Φαναρίου, πού ἡσχολήθησαν μέ τήν ὑπόθεση τῆς διαμάχης γιά τίς λεγόμενες Νέες Χῶρες, δέν ἦσαν Ἐνδημοῦσες ἀλλά Ἀριστίνδην. Δέν συνεκροτήθησαν δηλαδή ἀπό ἀρχιερεῖς πού συνέπεσε νά εὐρίσκονται (ἐνδημοῦν) γιά ἄλλους λόγους στήν Κωνσταντινούπολη, ἀλλά ἀπό ἀρχιερεῖς πού προσεκλήθησαν ἐπί τούτῳ καί μάλιστα ἐπιλεκτικῶς (ἀριστίνδην). Δέν ἐκλήθη, παραδείγματος χάριν, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Αὐστραλίας κ. Στυλιανός, ὁ ὁποῖος ἀσκεῖ αὐστηρά κριτική στόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη, ἀλλά καί ἄλλοι ἀρχιερεῖς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου δέν ἐκλήθησαν.

Νεοεποχίτικο βιβλίον σέ χριστιανικά βιβλιοπωλεῖα

Ὅπως ἔχουμε γράψει πολλές φορές, ἡ σύγχυση εἶναι ἀπό τά κύρια χαρακτηριστικά τῆς καταστάσεως πού προωθεῖ ἡ λεγομένη Νέα Ἐποχή. Ὅπως ἔλεγε ὁ μακαριστός π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος, ἡ «Νέα Ἐποχή» δέν θέλει νά ἀδειάσουν οἱ Ἐκκλησίες, ἀλλά

νά γεμίσουν με άνθρωπος πού θά ἔχουν ἀλλοιωμένο φρόνημα. Δηλαδή, θά νομίζουν ὅτι εἶναι Ὁρθόδοξοι, ἐνῶ συγχρόνως θά ἀσκοῦν τή γιόγκα καί τόν διαλογισμό, θά πιστεύουν στό κάρμα καί τήν μετενσάρκωση κ.ο.κ.

Ἐφορμή γιά νά γράψουμε τά ἀνωτέρω στάθηκε ἕνα μπερδεμένο βιβλίο πού ἐπίμονα οἱ διακινητές του τό «προξενεύουν» γιά νά πωλεῖται σέ ἐκθέσεις Ἱερῶν Μονῶν καί σέ χριστιανικά βιβλιοπωλεῖα. Ἦδη, ἀπ' ὅ,τι γνωρίζουμε, μερικοί τό ἔχουν σέ περίοπτη θέση στίς βιτρίνες τους.

Πρόκειται γιά τό βιβλίο «Γιατρέ μου, γίνονται θαύματα;» τῆς Βασιλικῆς Τζουράκη καί τοῦ Βελισαρίου Carocci (Ἐκδόσεις Μύρτος).

Τό βιβλίο αὐτό κινεῖται στόν εὐρύτερο νεοεποχίτικο χῶρο καί εἰδικότερα στό χῶρο τῆς

λεγομένης θετικῆς σκέψεως, ἡ ὁποία εἶναι ἀσυμβίβαστη μέ τήν Ὁρθόδοξο πίστη. Γιά πλήρη τεκμηρίωση αὐτῶν πού γράφουμε, παραπέμπουμε στό βιβλίο τοῦ π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου, «Αὐτογνωσία, αὐτοπραγμάτωση, σωτηρία», μέ τό ὁποῖο ὁ μακαριστός πατήρ εἶχε ἀναιρέσει τήν πλάνη τῆς «θετικῆς σκέψεως», τήν ὁποία τότε (ἀρχές τῆς δεκαετίας τοῦ Ἰ80) ἐλάνσαρε στούς Ὁρθόδοξους πιστούς ἕνα βιβλίο μέ τίτλο «Ἡ δύναμη τῆς θετικῆς σκέψης». Τό βιβλίο ἐκεῖνο τοῦ Norman Vincent Peale, μεταφρασμένο ἀπό Ὁρθόδοξο θεολόγο καί ἐκδεδομένο ἀπό γνωστό Ὁρθόδοξο ἐκδοτικό οἶκο, ἐπωλεῖτο σέ πλεῖστα ὅσα χριστιανικά βιβλιοπωλεῖα, μέχρις ὅτου ὁ π. Ἀντώνιος ξεσκέπασε τήν πλάνη πού κρυβόταν πίσω ἀπό αὐτή τή «θετική σκέψη».

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Διμηνιαία ἔκδοση τοῦ Πανελληνίου Συνδέσμου
γιά τήν Ἑλληνορθόδοξη Παράδοση «Παρακαταθήκη»
Ἐκδότης - ὑπεύθυνος κατὰ τόν νόμο: Ἡρακλῆς Λαμπρόπουλος
Σύμβουλος Ἐκδόσεως: Μοναχός Ἀρσένιος Βλιαγκόφτης
Ἐπεύθυνος τυπογραφείου: TypOffset B. Κουκουλῆς καί Σία Ο.Ε.

Τηλ.: 2310/68.90.70 Ἐκτύπωση — Βιβλιοδεσία

Συνδρομή ἐσωτερικοῦ ἔτήσια: 10 εὐρώ

Συνδρομή ἐξωτερικοῦ ἔτήσια: 30 εὐρώ

Συνδρομή Κύπρου ἔτήσια: 7 λίρες Κύπρου

Ἐπιστολές - Συνδρομές: Περιοδικόν ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Τ.Θ. 18407 – 540 03 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Τά ἐνυπόγραφα ἄρθρα ἐκφράζουν τίς ἀπόψεις τῶν συγγραφέων τους καί ἀκολουθοῦν τήν ὀρθογραφία τους.

© ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Ἐπιτρέπεται ἡ ἀναδημοσίευση, ὑπό τόν ὄρον ὅτι θά ἀναφέρεται ρητῶς ἡ πηγή προελεύσεως

